

Lord

genaamd
De groote



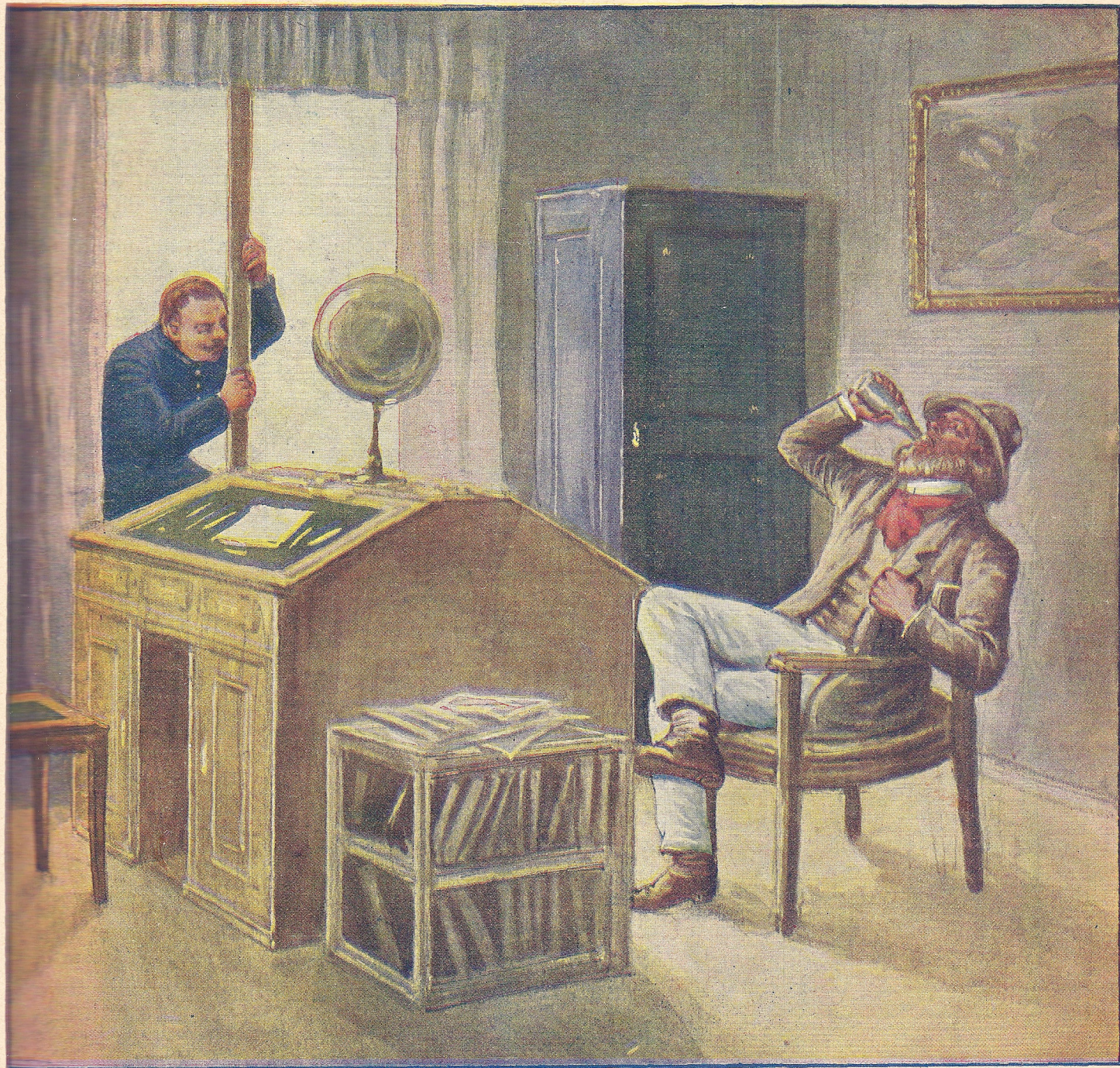
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 89

De edel-anarchist

10 cents.
België 25 Centimes



Voorzichtig keek de „vloot” door het venster in het bureau van den inspecteur.



TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.



EERSTE HOOFDSTUK.

De ongewassen anarchist.

Met een verdrietig gezicht zat Charly Brand, de secretaris en vriend van Lord Edward Lister, anders gezegd John Raffles, zooals hij zich bij voorkeur noemde en onder welken naam hij de talloze daden bedreef, welke zijn vijanden als misdaden bestempelden, ofschoon zij eerder het tegenovergestelde waren, met een verdrietig gezicht zat Brand in de bibliotheek van het fraaie, kleine huis gelegen aan Park Road, nabij Regents Park, te midden van een stapel paperassen.

De ochtend van den dag, waarop ons verhaal aanvangt, had zich aangekondigd als een der guurste van het jaar met sneeuw- en regenbuien, met mist en wind, zoodat Brand, vooral toen hij bemerkte, dat de heer des huizes reeds, zonder hem te waarschuwen, iets dat hij zelden deed, was uitgegaan, het besluit genomen had, om dien dag, indien het kon, eens lekkertjes thuis te blijven en wat achterstallig werk af te maken.

Het werk, waarmede Brand zich op dat oogenblik onledig hield, was het samenstellen

Raffles 89.

van de gedenkschriften van zijn vriend John Raffles, op welk denkbeeld hij eenigen tijd geleden gekomen was, niet zoo zeer omdat hij meende, dat Raffles van plan was er eerlang het bijltje bij neer te leggen, maar meer omdat zijne daden zoo talrijk werden als de zandkorrels aan het strand van de zee en hij begreep, dat als hij thans daarmede niet een aanvang maakte, hij waarschijnlijk wel nimmer meer daartoe in de gelegenheid zou komen.

Hij was toen begonnen met de verschillende aantekeningen, die hij volgens gewoonte van elk geval had gemaakt, naar alfabetische volgorde te rangschikken, waarna hij aan een uitvoerige uitwerking was begonnen.

Dat was nu reeds bijna een jaar geleden en hij zag tot zijn voldoening, dat zijn werk beter opschoot, dan hij had durven hopen en hetgeen voornamelijk hieraan toe te schrijven was, dat hij zich de meeste gebeurtenissen nog levendig herinnerde.

Wij zeggen de meeste, want somtijds ge-

beurde het wel, dat zijn geheugen hem in den steek liet, maar dan was Raffles er altijd nog, die dan gewoonlijk de hiaten in de een of andere beschrijving kon aanvullen.

Voor den eersten keer echter, sedert hij dit werk begonnen was, had hij een geweldige deceptie. Hij had onder zijn aantekeningen verschillende punten gevonden van een zaak, die hem nog wel flauw voor den geest zweefde, zoodat hij er dan ook niet aan behoefde te twifelen of zijn aantekeningen misschien op een vergissing berustten, maar die hij zich overigens niet meer kon herinneren wat de details betrof.

Bij zijn vraag aan Raffle of deze hem hierin te hulp kon komen, bleek, dat, — zeldzaam feit, — ook Raffles de gewenschte bijzonderheden kwijt was, zoodat de beide vrienden voor het feit stonden geplaatst het verhaal van dit geval weg te laten of geheel onvolledig te geven.

Geen dezer twee alternatieven stond Brand aan, want deze ging zeer secuur te werk, zooals ook een secretaris van zoo'n gewichtig persoon als Raffles was betaamde, terwijl hij er bovendien een eer in stelde een boeiend geheel te leveren, dat bovendien nog de verdienste bezat volkomen overeenkomstig de waarheid te zijn.

Het zal dus niemand verwonderen, dat onze vriend Charles Brand, secretaris, assistent en boezemvriend van den Grooten Onbekende, zooals Raffles wegens zijn onvindbaarheid door de politie werd genoemd, uit zijn humeur was, dat hij nu zoo'n geduchten tegenslag had.

Hij had van Raffles geleerd een zaak niet spoedig op te geven en koppig te blijven volharden bij een eenmaal opgevat besluit, iets dat trouwens ook volkomen in den aard van Brand lag. Hij had door dezen gedragslijn te volgen dan ook vaak succes gehad en een gunstig resultaat geboekt, daar, waar een ander zou hebben gefaald.

Met deze feiten voor oogen was Brand op den ochtend van dezen dag begonnen alles na te zien, dat maar bij mogelijkheid een aantekening omtrent de onderhavige zaak kon bevatten met het gevolg, dat hij alles, maar dan ook letterlijk alles in de bibliotheek, waar hij dit werk verrichtte, overhoop had gehaald.

Hierdoor was het daar dan ook wat men, met een populaire uitdrukking, noemt: een beestenstal.

Men kon met geen stok over de rommel heen springen.

Brand zelf, die eerst, zooals het een behoorlijk secretaris betaamt, op zijn stoel aan zijn lessenaar had gezeten, had die zitplaats reeds

lang verlaten en bevond zich nu, als een moderne Diogenes, maar dan zonder ton, op zijn partes posteriores midden op den grond met een berg mappen, papieren en aantekenenboeken om zich heen.

Alle mappen en aantekenenboeken, had hij van de planken, waarop zij keurig gerangschikt stonden, afgehaald, om ze in te zien en naar mate zijn pogingen minder en minder succes hadden, was hij ongeduldiger geworden, zoodat hij zich ten laatste den tijd niet meer gunde, om ze behoorlijk op te bergen vóór hij een ander te voorschijn haalde met het onvermijdelijke gevolg, dat alle mappen en aantekenenboeken in een bonte wanorde over den grond zwierden, daar een berg vormden te midden waarvan Brand troonde als een verslagen veldheer te midden van zijn vernietigde troepen.

En hij zat daar met zóo'n verdrietig gezicht te kijken, dat men medelijden met hem zou hebben gekregen, indien men hem gezien had.

Deze uitwerking had het echter niet op Raffles, die juist op dat oogenblik de kamer wilde binnentreden en bij het zien van de geweldige rommel eerst een paar seconden verbluft staan bleef en daarna in een hartelijk gelach uitbrak, een gelach, zóo gezond en aanstekelijk, dat Brand, die eerst zijn vriend met een boozen blik had aargezien, weldra met het lachen van Raffles instemde.

Het was een kostelijk tooneel en het is niet onwaarschijnlijk, dat wanneer iemand onvoorbereid het te zien had gekregen, hij aan het verstand der beide mannen, waarvan er een bij de deur stond en zich met de hand aan den stijl van de deur moest vast houden, om van pure lol niet om te vallen, terwijl de ander temidden van zijn paperassen zat te lachen, dat de tranen hem van plezier over de wangen biggelden, getwijfeld had.

Intusschen, aan alles op dit ondermaansche komt een einde en dus ook aan de vroolijkheid van de beide mannen.

Het duurde niet lang of de rommel was aan den kant geschoven en het vertrek zóo keurig en ordelijk als men het maar verlangen kon, terwijl de beide vrienden weldra in een levendig gesprek gewikkeld waren, dat natuurlijk het missen der beroodigde gegevens tot onderwerp had.

Alles werd nog eens door hen nagegaan, alles besproken en verschillende feiten, welke zij uit het geheugen oprakelden, met elkaar vergeleken, doch te vergeefs. Het bleek, dat zij niet verder kwamen en Brand moest ten einde raad wel voorstellen, om dit verhaal van de gebeurtenissen dan maar weg te laten en al-

leen de noodige ruimte reserveeren voor het geval de noodige gegevens later op de een of andere wijze te voorschijn zouden komen.

Raffles stemde hierin toe en Brand zei:

„Goed, afgesproken, dan zal ik er eenige bladzijden voor open houden, ofschoon ik er aan twijfel of ze wel ooit ingevuld zullen worden, want ik kan me niet voorstellen, dat de bijzonderheden van het bewuste geval aan het licht zullen komen, tenzij door bemiddeling van onzen gemeenschappelijken vijand hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard, maar die zal er wel heilig voor oppassen ze ons te verstrekken. . . .”

Pats!

Raffles' hand viel met een klap op zijn lessenaar en hij viel zijn vriend in de rede met de woorden:

„Maar natuurlijk Charly, stom, dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! Natuurlijk! natuurlijk! Baxter moet ons die gegevens verschaffen, want zooals je ook wel weet, wordt er aan elk politie-bureau een uitvoerig verslag, een zoogenaamd proces-verbaal opge maakt van elk geval, dat men te behandelen krijgt, onverschillig of het tot klaarheid wordt gebracht of niet, zoodat de noodige gegevens over deze zaak zich ook in de archieven van Scotland Yard moeten bevinden. Wij behoeven die dus alleen maar te raadplegen en klaar is kees!”

„Klaar is kees! Jawel! Klaar is Kees!” herhaalde Brand op spottenden toon. „Je spreekt daar van Scotland Yard alsof dat hoofd-bureau van politie zoo iets als een openbaar instituut van informatie is. Ze zullen je zien aankomen! Of denk je dat ze blij zullen zijn je deze informatie te mogen verschaffen?”

„Buitendien geloof ik, dat je, met al je handigheid en flair het toch wel laten zult je daar aan te melden. Ik zou wel eens willen zien of je daar den moed toe had en ik kan me, zonder mijn verbeeldingskracht veel geweld aan te doen, wel voorstellen wat er zou gebeuren, indien jij of iemand uit jouw naam zich daar zou aanmelden en om gegevens uit een proces-verbaal van een Raffles-zaak ging vragen.

„Neen Edward, wat je daar zegt kun je niet meenen, dat zou al te dol zijn.”

„Ik zou niet weten waarom, Charly,” vroeg Raffles, „het spreekt van zelf, dat ik niet zóó zou gaan, maar onder een behoorlijke vermomming, zoodat ik alleen maar een smoes behoef te vinden en dat kun je, zooals je uit ondervinding weet, wel aan mij toevertrouwen.

„Ik behoef je in dit verband er alleen maar aan te herinneren, dat ik reeds vaak met onzen vriend, — jij noemt hem vijand, maar dat

ben ik absoluut oneens met je, — heb geconverseerd. Trouwens jij bent er zelf bij tegenwoordig geweest, toen wij met hem in één hotel gelogeerd waren en we hebben ook wel eens of zelfs een paar malen met hem gedieneerd.

„Neen Charly, als ik wil, dan verschaft Baxter mij de gegevens van het ontbrekende verhaal en hoe langer ik er over nadenk hoe meer zin ik er in krijg.”

„Mooi,” zei Brand, eindelijk van den vloer opstaande, „dan zal ik maar de noodige ruimte er voor reserveeren en blijft er voor mij alleen nog maar te hopen, dat je hierbij niet zoo eenzelveig te werk gaat, als je den laatsten tijd hebt gedaan.”

Bij deze woorden keek Brand zijn vriend eenigszins verwijtend aan.

Raffles zag dat en begon te lachen.

„Je hebt gelijk Charly, ik heb je den laatsten tijd wel een beetje verwaarloosd,” zei hij, „maar daar moet je nu maar niet meer aan denken. Het kwam door allerlei oorzaken en die zijn thans verdwenen, daar ik de dingen die er uit voortvloeiden, alle heb afgehandeld.

„Als vergoeding voor mijn verwaarloozing zou ik je willen voorstellen, de rommel hier net zoo te laten liggen, aan James Henderson, onzen chauffeur te vragen of hij alles weer opbergt en netjes op zijn plaats zet en dat wij dan uitgaan.

„We gaan ergens heen, waar je nog nooit geweest ben en waar je je zeker zult amuseeren, ik zeg je, Charly, dat ik een gezelschap ontdekt heb, dat tot de meest komieke, tot de vroolijkste en gekste soort van menschen behoort, die je je denken kunt!”

„Zoo”, antwoordde Brand, terwijl hij de asch van de sigaret, welke hij intusschen opgestoken had, in het aschbakje milkte, „zoo, dat gezelschap was zeker de oorzaak, dat ik gisteravond hier ook alleen moest zijn en tevergeefs op je gewacht heb, totdat ik je eindelijk hedenmorgen ongeveer drie uur thuis hoorde komen?”

Raffles floot zacht tusschen de tanden. Hij amuseerde zich over den verwijtenden toon van Brand, ging naar dezen toe, klopte hem op den schouder en zei:

„Charly, je hebt gelijk! Ik moet mij verontschuldigen. Ik ben door een toeval in dat gezelschap gekomen.

„Die merschen waren zóó interessant, dat ik mijn belofte totaal vergeten heb, om met jou den avond in den Criterium-schouwburg door te brengen.

„Maar nu zal ik je het genoeg verschaffen,

om hedenavond met mij in dat gezelschap te zijn.

„Ik zeg je, dat je je zóó zult amuseeren als nimmer te voren!”

„Ik ben inderdaad verlangend, om de lieden, waarover je spreekt, te leeren kennen,” zei Brand nu. „Maar ik heb sedert mijn geboorte in Londen nog geen erg aangenaam gezelschap ontmoet. Ware vroolijkheid ligt niet in den aard der Engelschen.”

„Daarin heb je gelijk,” zei Raffles, „het zijn ook geen Engelschen, waarheen ik je breng, maar een troep kunstenaars, die elkander toevallig ontmoet hebben, en wier beroep ons even vreemd blijft, als de bacteriën, die ons in het lichaam huizen.”

„Je maakt mij inderdaad nieuwsgierig”, antwoordde Brand; „wanneer zullen wij naar hen toe gaan?”

„Als het je schikt, dan kunnen wij dadelijk vertrekken,” zei Raffles.

„Van af zes uur in den namiddag tot des ochtends zes uur zijn zij bijeen en zitten altijd op dezelfde stoelen.

„Door een toeval heb ik hen ontdekt. Ik was gisteravond reeds op den terugweg naar huis, toen ik aan het Strand iemand ontmoette, die mijn belangstelling opwekte door zijn eigenaardige kleederdracht en zijn vreemd uiterlijk.

„Stel je een kleinen, niet dikken en ook niet mageren man voor, van omstreeks dertig jaar, die een broek aan had, zoo wijd als het zeil van een schip.

„De man had aan één voet een zwarte en aan den anderen een bruine sok, die, doordat de broek te kort was, duidelijk zichtbaar waren.

„Stel je verder voor, dat hij een paar laarzen aan had, die zonder twijfel door een der beste schoenmakers gemaakt waren en die er zoo elegant uitzagen dat iedere dandy ze op een soirée kon dragen.

„Voorts een overjas, niet zooals wij die gewend zijn, maar een soort Italiaansche mantel, of zooals de Duitschers ze gewoon dragen, een zoogenaamde bergmantel.

„Deze mantel had al de kleuren van den regenboog en daarboven vertoonde zich een hoofd met een verwilderden baard en een bos haar, dat herinnerde aan Simson in den bijbel.

„Een flambard van vreemden vorm droeg hij op zijn hoofd.

„Al waren zijn voeten niet in overeenkomst met zijn kleederdracht, toch kan ik je verzekeren, dat hij een sigaret rookte van de beste kwaliteit.

„Je weet, Charly, dat ik een kenner van sigaretten ben; maar die van dezen man was

van zulk een goede kwaliteit, dat ik naar hem toeging en tot hem zei:

„Excuseer mij, mijnheer, maar ik stel er zeer veel belang in, van u te vernemen waar u deze sigaretten koopt — — —?”

„Wat denk je, dat de man antwoordde?”

Brand haalde de schouders op.

„Dat kan ik niet weten. Hij kan je brutaal of beleefd geantwoord hebben.”

„Neen, geen van beiden,” zei Raffles lachend.

„Hij antwoordde niets, maar deed mij een wedervraag”.

„En hoe luidde die?”

„Zeg eens,” zei hij — „u ziet er uit als iemand, dien ik vertrouwen kan — hoeveel geld kunt u mij leenen?”

„Wat zei de man?” vroeg Brand, met de grootste verwondering.

„Dat heb je toch reeds gehoord; hij vroeg, hoeveel geld ik hem leenen wilde!” herhaalde Raffles. „En toen ik hem niet dadelijk antwoordde, zei hij:

„Ik taxeer u op een half pond sterling!”

„En gaf je hem dat bedrag?”

„Ik gaf het hem, in de hoop, dat hij mij het merk der sigaretten zou opgeven.”

„En wat was het gevolg? Deelde hij je dat mede?”

Raffles begon opnieuw te lachen.

„Nadat ik hem de tien shilling gegeven had, vroeg ik hem er nog eens naar, toen nam hij het eindje, dat hij nog in de vingers had, en bekeek dat nauwkeurig. Daarna zei hij:

„Ik heb de sigaret in den winkel opgestoken. Het adres, dat er op stond, is er reeds afgerookt.

„Dat is jammer, gaf ik hem ten antwoord, maar misschien kunt u mij zeggen waar de winkel is, waar u hem gekocht heeft.

„Onmogelijk! antwoordde de vreemdeling. De sigaret is niet uit Londen afkomstig, en als u er iets naders van weten wilt, dan moet u dat vragen aan dengene, die ze mij geschonken heeft.

„Om kort te gaan, ik ging met hem mede en kwam, zooals ik je reeds heb verteld, in een der vroolijkste gezelschappen, die ik ooit heb aangetroffen.”

„En hoe ging het met de herkomst der sigaret?”

„Och!” antwoordde Raffles, „een Zweedsche, een mal vrouwspersoon, een zekere Vróke Saltow, die de sigaret aan den man geschonken had, verklaarde mij, dat zij deze soort een poos geleden in een Parijsch café cadeau gekregen had van een schilder.

„Ik moest dus, om verder te kunnen vorschén, het verblijf van den schilder zoeken.”

„Dat was een sigaret toch niet waard!”

„Neen!” antwoordde Raffles, „dat is zeer juist opgemerkt, zooveel moeite doe ik ook niet voor een sigaret!

„Neem nu je jas en hoed en laat ons heengaan.”

Brand was daar onmiddellijk voor te vinden en terwijl hij naar zijn kamer ging om zich te kleeden, maakte Raffles gebruik van de huistelefoon om Henderson zijn chauffeur op te bellen en hem te vragen of hij onmiddellijk even kon komen, om de rommel, door zijn secretaris gemaakt, op te ruimen.

Henderson was spoedig aanwezig en nog terwijl Raffles hem aanwijzingen gaf over het opbergen der verschillende papieren en mappen, kwam Brand terug en vertrokken beide vrienden op hun tocht naar de city van Londen, waar Raffles het vreemdsoortige gezelschap had aangetroffen.

Zij maakten daarbij gebruik van de Underground, den bekenden ondergrondschen spoorweg, die zoowel buitenlanders, welke Londen bezoeken, als de Londenaars zelf zulke uitstekende diensten bewijst door groote afstanden in zeer korten tijd af te leggen.

Zij stapten uit aan het Aldgate-east-station vanwaar zij slechts een korten weg behoeften af te leggen om te komen in Brick Lane, een tamelijk breede straat, waarop tal van dwarsstraatjes uitkomen.

In deze buurt woonde een eigenaardig volkje, dat het best is te vergelijken met de bohémiens van de Montmartre te Parijs.

Artisten, letterkundigen, journalisten, acteurs en actrices, leegloopers, kortom al dat volkje, dat van de hand in den tand en van den eenen dag in den andere leeft, zich geen zorgen maakt, dure sigaretten rookt, ofschoon zij soms geen geld voor een middagmaal bezitten, maken daar de trottoirs onveilig en het was in een dezer straten, dat Raffles den vorigen dag zijn vreemdsoortigen kennis had opgepikt en waarheen hij thans weer op weg was, om ook Brand met den man en zijn vrienden in kennis te brengen. In een der zijstraten hielden zij stil.

In de nabijheid stond een klein Italiaansch café en Brand las boven de deur in gouden letters de woorden:

„In de Vesuvius. Eigenaar Ernesto Tomaellia.”

Een luid gelach en woorden in allerlei dialecten klonken dooreen, toen de beide heeren in het café kwamen.

Het was een eigenaardig interieur, dat Brand voor zich zag. Een interieur, dat even sterk afstak bij de andere restauraties aan het Strand, als bij voorbeeld een misdadigerskroeg in White Chapel of East End.

Men kon wanen, niet meer in Londen, maar in het midden van Italië te zijn.

Aan het plafond hingen bonte guirlandes van papier en lampions.

Aan de muren hingen allerlei ledige met stroo omvlochten Chianti-flesschen en op een kleine tribune zat iemand, die de mandoline bespeelde en een straatzangeres uit Napels accompaneerde, die in een bont costume en met een tambourijn in de hand Italiaansche straatliederen zong.

Rondom de tafel zaten zes jonge Italianen met evenveel jonge meisjes en voor hen op de tafel stonden Chianti-flesschen.

Zij dronken en waren luidruchtig en vrolijk.

In een hoek van het kleine, vuile vertrek, dat met sigarenrook bezwangerd was, stond een groote tafel, waaraan Raffles en Brand plaats namen.

De kleine man, dien lord Lister reeds te huis aan zijn vriend beschreven had en dien Brand dadelijk herkende, had hen plotseling opgemerkt, sprong met een luid zegevierend gebrul op de tafel en riep:

„Vrienden, staat op, er is een weldoener binnengekomen! Laten wij hem met onzen rondzang begroeten!”

Dadelijk sprongen eenige jonge mannen en meisjes van hunne stoelen op, keken lachend naar de vreemdelingen en hieven hun gezang aan.

Lachend luisterden Brand en Raffles naar de onzinnige woorden.

Het was een taal, waarvan slechts de ingewijden iets begrepen. Ieder ander moest wel denken, dat hij het gezang hoorde van een troep krankzinnigen.

Zij zongen:

Wij zijn kapille, pile, wik!

Wij zijn zoo vlug, zoo vlug als kwik!

Wij hebben niets te winnen!

Er schiet ons niets te binnen

Wij kunnen niets verliezen

Wij pakken dra onz' biesen!

Zoodra een beer ons toe komt brullen

En laten hem al onze spullen!

Wie heeft er iets?

Wij hebben minder dan niets

Wij hebben schuld!

En geen van onze schuldeischers heeft maar één greintje geduld!

Wij zijn kapille, pille, wik
Die ons wat poft, die is niet snik!

Met een oorverdoovend lawaai begroetten zij daarop de beide heeren, namen hun de jassen en hoeden af en gaven hun een plaats in hun midden.

Daarna riep een van hen tot den kleinen man:

„Spritunke, stel ons voor!

„Dadelijk, dadelijk!“ antwoordde de kleine en sprong van de tafel af.

„Hier ziet u,“ zei hij zich tot Charly Brand wendend, „eenige van de grootste kunstenaars bijeen, die er ooit op aarde bestaan hebben.

„Om u nader met de bijzondere eigenschappen van hen bekend te maken, moet gij voor eerst de namen weten, die men hun bij hun geboorte gegeven heeft.

„Ziet u daar dien blondgelokten, interessanten Adonis, die daar naast zijn 34ste beminde zit? Hij vertelde haar voor den 35sten keer dat zij de eenige vrouw is, die hij bemint!

„Kijk dien man aan, neem een voorbeeld aan hem en onthoud zijn naam. Hij is een treurspel! Waarlijk een treurspel, die zijn spel in het publiek speelt en hij heet Burcke.

„Maar om hem te onderscheiden van zijn grooten collega Burke, wordt zijn naam met een c geschreven.

„Tooneelspeler Burcke, sta op, reik uw hand aan de nieuwe leden van onze tafel en groet hen!“

De blonde Burcke stond op, reikte lord Lister en Brand de hand en zei:

„Ik sluit u in mijn hart! — Weest er van verzekerd, dat ik u nooit vergeten zal. Laat ons vrienden zijn!“

„Voor deze eer,“ riep de kleine, „moet u straks onze koffie betalen!

„Veroorloof mij nu,“ ging hij voort, „dat ik onze overige mannelijke dieren aan u voorstel. De vrouwen komen later.

„Dit is de geniaalste muzikant van den tegenwoordigen tijd, waarbij Beethoven in het niet verdwijnt; deze man componeert niet meer met noten, zooals gewoonlijk de musici doen!

„Gij zult u later,“ voegde hij er bij, „daarvan kunnen overtuigen, als hij een symphonie voordraagt.

„Deze man heet Beetwortelhoven. Hij schrijft zijn naam, ten einde zich te onderscheiden van een vroegeren componist, met wortel er tusscher; zijn naam zult u moeten noteeren.

„Behalve zijn scheppingsgave bezit hij nog

de eigenschap, een onvermoeiden eetlust te bezitten; zoodat wij hem de h a a i noemen.

„Hij verslindt alles, wat wij hem voorzetten. Hij heeft het bewijs geleverd, dat het taaiste stuk Engelsche ossenvleesch evengoed verteerbaar is als de nagels van zijn vingers, waaraan hij voortdurend knaagt.“

„Houd toch op!“ riep een langharige aan het andere einde der tafel. „Ik ben juist bezig, appeltaart met slagroom te eten.“

„Ik zie, dat ge een gulzigaard zijt,“ zei de kleine. „Je wilt spreken en de wereld toonen, dat je een lyrisch dichter bent; daarom eet je appeltaart met slagroom!“

„Waar haal je het geld daarvoor toch wel van daan, Srancille?“

De dichter met zijn zwarte lokken hapte van het stuk appeltaart en antwoordde:

„Ik moest tot mijn spijt dezen morgen weer een van mijn mooie gedichten voor leelijk geld verkoopen.“

„Dat is voor mij iets vreemds,“ zei de kleine, „ik had nooit gedacht, dat men gedichten verkoopen kan,“ en zich tot Brand wendend, sprak hij:

„Hij werkt namelijk voor een ulevelfabrikant en knipt zijn puntgedichten uit de klassieke werken.

„Thans werkt hij aan een nieuw stuk.

Giuseppe, wanneer zullen we het verdiende honorarium eindelijk eens op een vroolijken avond verteren?

„Of heb je misschien reeds zooveel voorschot daarop ontvangen, dat ge niets meer te goed hebt?

„De appeltaart komt mij verdacht voor.“

„Nu wordt het tijd,“ riep de uleveldichter, „dat jij je zelf eens voorstelt, of als je het niet verkiest om je levensloop aan onze gasten te vertellen, dan zal ik dat doen!“

„Zwijg!“ riep de kleine, „je weet, dat ik niet spreken mag over mijn levensloop, want je weet ook, dat ik anarchist ben!“

Allen begonnen luidkeels te lachen.

„Als je anarchist bent,“ riep de dichter, „dan ben ik een dief en een moordenaar!

„Zeg eens, mannetje, weet je wel, wat een anarchist is?“

„Je beleedigt mij,“ antwoordde de kleine, en zijn gezicht werd purperrood; want iedereen, die aan zijn overtuiging twijfelde, was zijn verklaarde vijand.

„Waarom twijfel je daar aan?“

„Hoor eens,“ antwoordde de dichter, „wij allen zijn, vooral wanneer we aan tafel zitten, ontoerekenbaar. Maar het idee, dat jij hebt, te meenen anarchist te zijn, is het gekste van alles.“

„Kellner!" riep de kleine op dit oogenblik, en een onzindelijke kellner kwam naar hem toe.

„Wat wenscht u, signor?" vroeg hij.

De kleine wees met zijn duim, die zoo zwart was, dat men denken moest dat hij handschoenen aan had, naar den langharige en zei:

„Beveel dien heer ginds, om je antwoord te geven op mijn vraag of hij van plan is hier alléén appeltaart te blijven eten, dan wel of hij ten minste mij wil laten deelnemen aan zijn maal."

„Jawel!" riep de appeltaarteter, „geef den anarchist twee appeltaartjes, ik zal ze betalen!"

„Dat is ook je plicht," antwoordde de kleine, „want ik denk er niet aan om iets te betalen wat jij bestelt."

Nu wendde hij zich weer tot Raffles. — „Waarde heer," riep hij, „gisteravond om dezen tijd dronk ik een uitmuntend glas wijn in uw gezelschap."

„Dat zult gij nu ook hebben," zei Raffles, en droeg den kellner op, om eenige flesschen Chianti op tafel te zetten.

„Ik heb nog iets te zeggen," riep Giuseppe.

„Jij kunt mij niet beleedigen, spreek dus," zei de kleine.

„Goed," riep de langharige, „ik wil onze nieuwe gasten mededeelen, dat de anarchist een collega van mij is, die zich er te goed voor acht, om zijn geestesgaven aan het menschedom te verspillen.

„Als hij beweert anarchist te zijn, dan bedoelt hij daarmee, dat hij anarchist tegen de zindelijkheid is.

„Als men hem maar goed aankijkt, dan ziet men dat hij zoo zwart is als een neger.

„Hij heeft zich in zijn gansche leven nog niet gewasschen. Hij heet Allan Difficult en even moeilijk als zijn naam, is zijn beroep.

„Hij is filosoof en zou het liefst, zooals Diogenes in een ton leven."

„Diogenes was ook anarchist!" viel Raffles hem in de rede.

„Neen, filosoof!" schreeuwde de kleine.

„Ik heb niets gehoord", antwoordde Giuseppe, „want voor jou ben ik slechts lucht!"

Een luid gelach volgde op deze woorden, hetgeen nog toenam, toen de kellner met den door Raffles bestelden wijn kwam aandrigen.

De luidruchtigheid van het troepje ram nu nog toe.

Tusschen deze vagebonden waarvoor Charly Brand hen aanzag, zaten verscheidene vrouwen, die opvallende kleeren droegen.

Allen hadden sigaretten tusschen de tanden,

rookten, dronken en gedroegen zich even ongegeneerd als hun vrienden.

Zij waren allen in een vroolijke stemming, behalve de filosoof, Allan Difficult. Het verwijt van den dichter, dat hij geen anarchist was, krenkte hem.

Hij keek in zijn glas en vischte er met een tandestoker een vlieg uit.

Hij zette het beestje voorzichtig op tafel en sprak:

„Ik heb het arme beest gered."

„Je hebt een heldendaad verricht!" riep Giuseppe.

Op dit oogenblik hoorde men op straat het geschreeuw van courantenverkoopers en een daarvan kwam het café binnen, zwaaide zijn extra blad en riep:

„De godsdienstvervolgung in Rusland. Patriarch Tichon ter dood veroordeeld!"

Het gelach verstomde een oogenblik, zelfs de uitgelatensten verbleekten, de muzik hield op, de straatzangeres kon niet verder zingen, het was alsof de dood een oogenblik in hun midden rond waarde.

Allen grepen naar de extra bladen. Ieder las het orgeloofelijke bericht.

Plotseling sprong de kleine filosoof op de tafel en riep met schrille stem:

„Vrienden en allen, die hier tegenwoordig zijt! Dat ik een anarchist maar geen communist ben, wil ik u bewijzen. Het was de plicht geweest van de Engelsche regeering om hier tusschenbeide te komen, maar zooals gewoonlijk wordt er niets gedaan!

Vrienden, ik roep u op om koning George een protest te zenden, waarin wij hem mededeelen, dat hij moest ingrijpen!

„Thans zal ik u bewijzen, dat ik anarchist ben! Ik ben bereid om de Engelsche regeering, die zich in dezen zoo laf gedragen heeft en heeft toegelaten, dat een onschuldig man vermoord is, door een daad als anarchist te bewijzen, dat ik tegen haar houding protesteer!"

„Om 's Hemels wil!" riep Raffles, die de kalmste van allen was, „spreek toch niet zoo luid. Een politie-agent kan het hooren en hij zou u dadelijk arresteren!"

Maar Raffles sprak voor doovemansooren.

De kleine wijsgeer was woedend over het gebeurde in Rusland. Hij balde zijn vuisten en riep om wraak.

Raffles, die begreep, dat de wijsgeer in handen der politie zou vallen, wilde hem redden en zei:

„Hoor eens, Sir, misschien kan ik u behulpzaam zijn! Ook in mij kookt het van woede.

„Ik bied u daarom mijn diensten aan. Wanneer gij genegen zijt om met mij te zamen een

bom te vervaardigen, dan zullen wij die als protest de Engelsche regeering naar het hoofd slingeren."

"Gij zijt mijn man," riep de kleine en omhelsde Raffles. „Wij willen toonen, dat er nog mannen in Engeland zijn. Ik wil mijn leven gaarne in de waagschaal stellen en gij zijt mijn held!"

„Vrienden," riep Giuseppe, terwijl de kleine wijsgeer thans eindelijk de appeltaart naar zich toe trok en daarvan een groot stuk in zijn mond stak — „ik raad u aan om uw vingers niet in een wespennest te steken."

Ook de componist en de schilder probeerden het om den kleinen wijsgeer van zijn plan af te brengen.

Maar het was slechts olie in het vuur.

Terwijl zij nog spraken, hoorde men van de zijde van het Strand het naderen van een groote volksmenigte en op hetzelfde oogenblik kwam een gast het café binnen en riep:

„Het volk demonstreert tegen de regeering naar aanleiding van het gebeurde in Rusland."

Nauwelijks had de kleine wijsgeer dit gehoord of hij zette zijn hoed op.

Raffles en Brand hadden nauwelijks tijd, hun jassen op te nemen en hem te volgen.

Zij gingen met hem naar het Strand, waar een groote menigte verzameld was.

Met tranen in de oogen keek de kleine wijsgeer naar de menschenmassa en bemerkte niet eens, dat Raffles en Brand hem bij den arm vasthielden, om hem te beletten, met de menigte mee te loopen. Zonder ophouden riep hij:

„Weg met het communisme! Leve de vrijheid!"

De optocht van de Engelsche bevolking duurde uren lang; het doel was om de regeering te toonen, dat het volk niet tevreden was met de zwakte die zij aan den dag had gelegd.

Politie en militairen waagden het niet, zich tegen den wil van het Engelsche volk te verzetten, en aan het Russische legatie gebouw waren de vlaggen en wimpels naar binnen gehaald en een groot aantal militairen stond daar voor de poorten met de bajonet op het geweer.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De bom.

Den volgenden nacht kwamen in het ellendige dakkamertje, dat de kleine wijsgeer te Londen bewoonde, Raffles, Brand en de anderen van het gezelschap bijeen.

Met een verstoord gelaat ontving Difficult zijn vrienden.

Zij waren allen gekomen om, volgens de meening van den anarchist, dezen bij het vervaardigen van een bom behulpzaam te zijn.

Hij vermoedde niet, dat Raffles in den afgelopen nacht nog een bijeenkomst met zijn vrienden had gehad en met hen had afgespro-

ken om een grap uit te halen, waardoor de wijsgeer gered zou worden.

Want lord Lister had opgemerkt, dat hetgeen in Rusland was voorgevallen, Difficult zoo vertoornd had, dat hij er wellicht toe zou overgaan om een gevaarlijke daad te plegen.

Dat wilde Raffles verhinderen.

Hij had schik in den kleinen man, ofschoon hij hem eerst sedert korten tijd kende. Hij had verscheidene boeken, die door hem geschreven waren, van hem geleend en ze niet alleen met aandacht gelezen, maar daaruit ook gezien dat

deze vreemd uitzierende man inderdaad een der grootste genieën was, die men in Londen zou kunnen vinden.

Daarom had lord Lister zich voorgenomen om dien man te beschermen.

Bij de spanning, die er thans bestond tusschen de regeering en het volk, tusschen politie en burgers, zou hij zeker zwaar gestraft worden voor een bomaanslag.

Toen zij bijeen waren, opende Raffles onder diep stilzwijgen, een tamelijk groot pak, dat hij had meegebracht.

„Ik heb voor onzen vriend alles medegebracht, wat wij noodig hebben voor het vervaardigen der bom," zei hij.

Het eerste, wat hij uit het pak nam, was een groote ledige bus voor geconserveerde groenten, die nog kort geleden eenige ponden asperges had bevat.

Daarna kwam een groot pak watten en hierna in een kleine doos, lange voorwerpen, in zuiver witten glans, die glinsterden; Raffles beweerde met een ernstig gezicht, dat dit staafjes dynamiet waren.

„Ja," riep Allan Difficult uit, „deze staven zal ik als protest onze regeering voor de voeten werpen!

„Ik hoop, dat ze genoeg ontploffende stoffen zullen bevatten, om een der rijksgebouwen te verwoesten!"

„Zeker," zei Raffles, „heel Westminster wordt minstens verwoest, als deze staven ontploffen."

Daarna haalde de lord een wekker en eenige stinkbommen, zooals de jongens ze soms gebruiken, te voorschijn.

Het laatst kwam een lont van verscheidene meters lengte voor den dag en nu begon Raffles de bom te vullen.

Onder in de bus legde hij een laag watten en hierop zeer voorzichtig het zoogenaamde dynamiet.

Daarna weer een dikke laag watten, waarop de wekker gelegd werd.

Aan de bel van de klok bond hij met een touw de lont vast, legde bij die bel een handvol stinkbommen, daarop weer watten en eindelijk boorde hij in een der zijanten van de bus een gat, waardoor hij de lont naar buiten trok.

Na dit alles gedaan te hebben, bevestigde hij het deksel op de bus en sloot die luchtdicht af.

Onder ademloos zwijgen hadden allen dit gadeslagen.

„Hoe kan ik de bom nu laten ontploffen?" vroeg de kleine wijsgeer.

„Dat is zeer eenvoudig," antwoordde Raf-

fles. „Ge ziet, dat hier de lont uit de bus hangt. De wekker heb ik op zes uur in den morgen gesteld.

„Gij moet om vijf uur naar het gebouw gaan, dat ge in de lucht wilt laten vliegen en er voor zorgen, dat ge om kwart voor zes daar nog aanwezig zijt.

„Tegen dien tijd moet ge de lont met een lucifer aansteken en de bom bij een der deuren neerleggen. Daarna moet ge dadelijk vertrekken.

„Ik heb de lont zoo lang gemaakt, dat zij een kwartier branden kan. Zoodra dit om is, zal de brandende lont de bom doen ontploffen."

Het gezicht van Allan Difficult, die net zoo veel verstand van bommen had, als een kat van koffie zetten, straalde van vreugde en hij riep tot zijn vrienden:

„Geloofst ge nu, dat ik anarchist ben?"

„Jawel!" riep de dichter. „Niemand van ons twijfelt er nu meer aan en nu stel ik voor om allen naar het café de Vesuvius te gaan, en daar een glas wijn op de bom te drinken."

„Vooruit, jongens, dat wordt een grap!"

„Nee, een heldendaad!" riep de kleine wijsgeer. „De geheele wereld zal van mij spreken!"

In een vroolijke stemming brachten allen den nacht in het café door en gingen eerst tegen vier uur in den morgen naar de woning van den anarchist.

Onder algemeen gejuich der aanwezigen zou Difficult daar zijn testament gaan maken.

Lord Lister beweerde weliswaar, dat dit onzin was, omdat hij er wel voor zorgen zou, dat den „amateur anarchist", zooals zijn collega's hem thans noemden, niets kwaads zou overkomen, maar Difficult vond zich zelf als een martelaar en was er vast van overtuigd, dat men hem zou gevangen nemen en dat hij zijn leven op het schavot voor de goede zaak zou moeten laten.

Ook kon het zijn, — zoo dacht hij, — dat hij bij het springen van de bom mee in stukken zou worden gescheurd.

Dit alles had hij er echter graag voor over en hij meende, dat het zijn daad de noodige plechtigheid zou bijzetten, als hij zijn testament maakte.

Daar niemand schrijfpapier bij zich had, waarop Difficult zijn laatsien wil kon schrijven, nam hij de witte strook van een dagblad en begon daarop het volgende te schrijven:

„Ik vermaak, als ik dood ben, aan mijn vrienden het volgende:

„Aan mijn weldoener, monsieur Bonsard, (onder dien naam kende men Raffles) al mijn werken, die nog niet uitgegeven zijn, met de

voorwaarde, dat ze uitgegeven zullen moeten worden en het bedrag moet worden gebruikt ten bate van het anarchisme.

„Mijn mobilair —” hij hield een oogenblik op, keek lachend zijn vrienden aan en vervolgde:

„Ja, goede hemel, dat is moeilijk! Ik moet een inventaris opmaken, omdat ik anders niet weet, wat ik bezit.

Vrienden, jullie weten,” ging de amateur-anarchist voort, „dat mijn bezittingen bestaan uit een oude eierkist en een hoop stroo, dat noodzakelijk vernieuwd moet worden. Dat is mijn ledikant met bijbehorend beddegoed.

„Ik meen mij ook nog te herinneren, dat ik — als ik mij niet vergis — een soort kussen bezit. Wie van u wil dat hebben?”

Niemand antwoordde.

„Ik zie,” zei hij toen, „dat ge niets verlangt! Maar er valt mij iets in. Gij, waarde Giuseppe, hebt dezen winter een jas nodig. Ik zal de mijne aan jou vermaken!

„Mijn hoed kan hij krijgen wien hij past. Aan contanten bezit ik — alleen dat, wat mijn weldoener in zijn zak heeft.

Ik denk dat hij zoo kort voor mijn dood mij niets meer leenen zal. Het eenige verzoek, dat ik nog wil doen is, mijn vertering hier te betalen.”

„Dat zal ik gaarne doen,” antwoordde Raffles, en keek op zijn horloge. „Maar ik verzoek u nu om met mij mee te gaan, ten einde ons doel nog te bereiken, vóórdat de dag aanbreekt.

„Buitendien is mij het parlamentsgebouw, dat onze vriend in de lucht wil laten vliegen, de moeite niet waard.

„Ik heb een ander voorstel. Laat ons het beruchte Scotland Yard, het hoofdbureau van politie, liever nemen!

„Dat zal een prijzenswaardige daad zijn!”

„Juist”, riep de amateur-anarchist, „aan dit vervloekte gebouw heb ik niet eens gedacht. Ik zal het met den grond gelijk maken! Geen steen zal op den ander blijven.”

Hij gaf zijn testament aan Raffles in bewaring, en deze nam ook de vertering van dien nacht voor zijn rekening.

Zij begaven zich nu weer naar het café waar zij hunne bijeenkomsten hielden, om daar nu nog eens de bloemetjes buiten te zetten.

Nadat de amateur-anarchist Difficult nog een weemoedigen laatsten blik had laten rusten op de plaats hunner bijeenkomsten, nam

hij Raffles onder den arm en verliet met hem het café.

Daar het reeds tegen den morgen liep, nam Raffles een taxi om naar de woning van den anarchist te gaan en daar de bom te halen.

„Ik had nooit gedacht,” zei Difficult toen hij in de auto zat, „dat ik nog eens in mijn leven in een van deze vervloekte millionairsrijtuigen zou komen te zitten.

„Het is de eerste, maar ook de laatste keer!

„Vrienden, hoeveel geld moet onze weldoener wel bezitten, om dat te kunnen betalen!”

Nadat zij de bom gehaald hadden, begaven zij zich te voet naar Scotland Yard.

De edel-anarchist had op een groot stuk papier door zijn vriend, den schilder, met reuzenletters laten schrijven:

„Protest tegen Rusland en tegen de Engelsche regeering.

ALLAN DIFFICULT.”

Raffles had den man graag in zijn bescherming genomen, opdat deze zijn persoonlijke vrijheid zou behouden.

Hij stelde voor om met een auto naar Scotland Yard te gaan, de bom er uit te slingeren en daarna weg te rijden.

Maar Difficult wilde dit niet! Hij had het plan om met de bom en het biljet naar den dienstdoende hoofd-inspecteur van politie te gaan, om in diens bureau en in zijn tegenwoordigheid de bom te laten ontploffen en geheel Scotland Yard in de lucht te laten vliegen.

Niets kon hem van dit plan afbrengen.

De voor Scotland Yard dienstdoende agent zag, toen hij even voor zes uur afgelost werd, dat een groepje van zes personen de hoofddeur naderde, op eenigen afstand daarvan staan bleef en daarna, na afscheid van elkander genomen te hebben, uiteenging.

Onder deze personen bevond zich de amateur-anarchist, die nu, nadat hij zijn vrienden een laatst vaarwel had toegeroepen, met de in papier gewikkelde bom onder den eenen, en het opgerolde biljet onder den anderen arm, naar den agent toeging en tot dezen zei, dat hij den hoofd-inspecteur van politie noodzakelijk moest spreken.

Toen de agent hem liet passeeren, hoorde men uit de verte een zwak hoera-geroep.

Het waren de vrienden, die op een veiligen afstand het resultaat van deze geschiedenis wilden gadeslaan.

DERDE HOOFDSTUK.

Scotland Yard in gevaar.

De dienstdoende hoofd-inspecteur van politie Baxter was juist van den divan, waarop hij des nachts, als hij dienst had, uitrustte, opgestaan en zijn bureau binnen gegaan.

Daar zat zijn secretaris Marholm zijn pijp te rooken, het ochtendblad te lezen en koffie te drinken.

„Is mijn koffie ook gereed?“ vroeg de hoofd-inspecteur.

„Natuurlijk is uw koffie gereed,“ antwoordde Marholm, „maar waarscheinlijk is ze reeds weer koud geworden! Want u bent niet opgestaan, toen ik u gewekt heb.“

„Dan heb je mij zeker niet behoorlijk gewekt!“ zei Baxter uit zijn humeur. „Ik verzoek je, om in het vervolg beter je plicht te betrachten!“

„Dat zal ik doen,“ zei de „vlooi“, zooals de bijnaam van den inspecteur luidde. „Verwonder u er dus maar niet over, als ik u bij de eerstvolgende gelegenheid zulk een schrik aanjaag, dat u van den divan moet opspringen. Maar dat is mijn schuld dan niet.“

Baxter gaf daarop geen antwoord, doch bromde alleen maar wat in zijn baard. De kwestie was, dat hij met zijn verkeerde been uit bed was gestapt en nu weinig velen kon.

Hij kende echter zijn secretaris, inspecteur Marholm te goed, om niet te weten, dat hij tegen diens slagvaardigheid toch niet opkon, zoodat hij het maar verstandiger vond, niet op de kwestie door te gaan.

„Is er nog wat nieuws?“ vroeg hij toen.

„Wil u iets weten, mijnheer de inspecteur?“ vroeg Marholm.

„Doe toch niet zulke domme vragen, natuurlijk wil ik dat!“ snauwde Baxter.

„Wel, ik ook!“ antwoordde de „vlooi“ droog. „Maar ik weet even weinig als u. Sedert Raffles niets meer van zich laat hooren, gebeurt er in Londen geen nieuws meer.“

„Marholm,“ zei Baxter op ernstigen toon en roerde in zijn koffie, „ik zeg je, Marholm, het loopt niet goed met je af als je den naam van Raffles nog eens weer noemt, zonder dat daar ernstige reden voor is.“

„Het is toch wel eigenaardig,“ antwoordde de „vlooi“, „dat u riet gewend kunt raken aan den naam van uw besten vriend.“

„Ik gelast je nu te zwijgen!“ viel Baxter hem in de rede. „De Hemel beware mij er voor om met zulk een galgenstrop vriendschap te onderhouden!“

Goddam! Ik ben nog doodmoe van den drukken dienst van gisteravond, toen het gerucht liep, dat de inwoners van Londen een demonstratie tegen Rusland wilden houden.“

„Och kom,“ zei de „vlooi“, „wij hebben er immers geen drukte mee gehad! De menschen zijn bedaard langs de straten geloopt en kalm naar huis gegaan.“

„Wij zijn in dat opzicht verstandiger dan onze collega's te Berlijn of te Parijs. Wij blijven thuis en laten de lui marcheeren zooveel als zij willen! Zodoende gebeuren er de minste ongelukken.“

„Het verwondert mij wel, dat onze collega's op het vasteland niet doen zooals wij. Want altijd klaar staan — neen, dat kan niet goed zijn!“

„Ik begrijp niet,“ zei Baxter, „waarom het Engelsche volk zich zoo druk maakt over dien Russischen janboel. Mij dunkt dat ze daar vroeger even veel reden voor hebben gehad, toen de anarchisten nog de baas speelden en elke regeeringsdaad beantwoordden met het werpen van bommen.“

„Ja, dat is zoo,“ meende Marholm, „het werpen met bommen is de gemeenste misdaad, die gepleegd kan worden.“

„De communisten werpen niet met bommen,“ merkte Baxter op.

Marholm haalde zijn pijp uit den mond en keek Baxter eenige seconden zwijgend aan, alsof hij aan het verstand van zijn directen chef twijfelde en zei toen langzaam:

„Nou, u schijnt ook nog al kort van geheugen te zijn. Wat hebben die kerels dan in Duitschland gedaan? Telkens als ze maar even meenden er aanleiding toe te hebben slingerden zij te Berlijn of in andere groote steden, bommen tusschen de menigte met het gevolg, dat er een boel onschuldige bloed is vergoten.“

Bij deze woorden klopte hij zijn pijp leeg en begon die opnieuw te stoppen.

„Wel, Marholm,“ zei Baxter, „als men je zoo hoort spreken, dan zou men je voor een

staatsgevaarlijk sujet aanzien; in Rusland zou men je naar Siberië zenden!"

„Ik woon immers in Engeland," antwoordde Marholm, „ik zou in Rusland iets dergelijks niet zeggen! Daar moet men maar altijd zwijgen."

Hij stak zijn versch gestopte pijp aan en blies weer dikke rookwolken om zich heen.

Het vertrek was spoedig zoodanig met rook gevuld, dat men alle voorwerpen als door een dikke nevel zag.

Baxter had een cognacflesch voor den dag gehaald, om de slechte koffie drinkbaar te maken.

Hij wilde zijn kopje juist leegdrinken, toen er geklopt werd en de agent met Allan Difficult verscheen.

„Deze heer wenscht u te spreken, mijnheer de inspecteur, en wel particulier," aldus de agent.

Door den tabakswalm heen zagen Baxter en de „vlooi" den wijsgeer als een spook bij de deur staan.

De agent vertrok en Baxter sprak tot den bezoeker:

„Kom nader, sir, wat verlangt u van mij?"

Maar de kleine man kwam niet nader. Zonder een woord te antwoorden, haalde hij van onder zijn jas de bom te voorschijn, zette die bij de deur, stak met een lucifer de lont in brand en ontrolde het biljet.

In weerwil van den tabaksdamp lazen de beide heeren de met groote letters geschreven woorden:

„Protest tegen Rusland en tegen de Engelsche regeering.

ALLAN DIFFICULT."

Noch de inspecteur, noch de „vlooi" wisten wat zij hiervan denken moesten.

Was dat misschien een krankzinnige of — de „vlooi" dacht het eerst daaraan — een anarchist, die een aanslag wilde plegen?

Thans ontdekte Marholm de lont, die aan de bus bevestigd was en zag, dat deze brandde.

„Wat wil jij van ons?" vroeg Marholm.

„Wat beteekent dit?" vroeg de hoofd-inspecteur.

„Kunt u dat niet lezen?" vroeg Difficult, die bij de deur was blijven staan.

„Moet ik u nog vertellen, dat ik hier gekomen ben om mijn protest tegen de gewelddaden in Rusland door een daad te bewijzen?"

„Ik ben anarchist, sir, en deze bom, die ieder oogenblik ontploffen kan, bevat zóóveel

dynamiet, dat ge vernietigd zult zijn, nog vóórdát u dit gebouw kunt verlaten."

Baxter wist niet wat hij hoorde en werd doodsbleek. Hij staarde met opengesperde oogen, vol angst en schrik naar de bom en naar den vreemden bezoeker.

Hij was niet in staat om te denken.

Geheel anders echter was het met de „vlooi" gesteld.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, begreep deze, dat zijn eenige redding de vlucht was.

Met één sprong was hij bij het venster, opende het en sprong, zich aan de regen-afvoerpijp vasthoudend, op de binnenplaats.

De hoofd-inspecteur van politie was minder vlug. De vreeselijke schrik had hem verlamd.

Doch toen hij het openstaande venster bemerkte en zag hoe Marholm daardoor gesprongen was, stond hij op. Hij durfde echter het voorbeeld van zijn secretaris niet volgen. Hij werd duizelig toen hij naar beneden keek en wendde zich van het venster af.

Difficult stond nog steeds in de deuropening met over elkaar geslagen armen. Hij had ongetwijfeld niet kunnen droomen, dat er zoo'n stelletje dwazen op Scotland Yard zat, dat hem maar stiekum zijn gang liet gaan.

Toen hij Baxter naar hem toe zag komen en bukken om de bom op te rapen, riep hij uit.

„Raakt die bom niet aan, of je bent een kind des doods."

Baxter tuimelde van schrik drie schreden achteruit.

„Ik wil er uit," jankte hij. „Wat heb ik je gedaan? Waarom wil je me de lucht in laten vliegen?"

Difficult zei niets, maar raapte de bom op en wees met een gebiedend gebaar naar de deur.

„Ga lafaard!" riep hij Baxter toe, „ga en red het veege lijf. Raak mij niet aan en stuur niemand op mij af, want zoo waar ik hier voor je sta, smijt ik de bom naar je toe en vlieg met alles en allen wat hier in huis is naar de hel."

Baxter dacht er niet aan. Hij sloop op de punten zijner voeten naar de deur, den anarchist met zijn helsche machine voorbij en de gang in, waarbij hij het op een loopen zette, zóó snel, dat het wel leek alsof hij zich voor de Olympische spelen aan het oefenen was.

Maar de vlucht van Baxter was niet onopgemerkt gebleven. De dienstdoende agenten zagen het en aarzelden niet langer met het nemen van een besluit.

Met de grootste haast, als een kudde opgejaagde schapen, snelden de agenten den hoofd-inspecteur achterna.

En de nog achtergebleven agenten bekommerden zich niet meer om de in het gebouw aanwezige gevangenen, want ieder wilde zich zelf redden en binnen eenige minuten stonden allen op de straat voor Scotland Yard en keken op veiligen afstand met angst en schrik naar het gebouw, omdat zij ieder oogenblik dachten, dat de vreeselijke ontploffing zou plaats vinden en het in splinters in de lucht zou vliegen.

Massa's menschen liepen bijeen, trams en auto's bleven staan, verslaggevers kwamen aangerend; maar allen bleven op een afstand van het gebouw.

Baxter en de „vlooi" moesten aan ieder de oorzaak van hun vlucht en den bomaanslag mededeelen.

Intusschen stond Difficult nog steeds bij de helsche machine en wachtte op de ontploffing.

Maar er gebeurde niets.

Difficult, die er in zijn verschoten lichtbruin pak met roode das, havelooze baard en haardos en gebruid gelaat als een landlooper uitzag, verwonderde zich daarover en liep eens om de bom heen. Hij bukte zich en hoorde dat het luide gelik van den wekker in het inwendige van de helsche machine onafgebroken voortduurde. Dat was dus in orde, maar toen hij eindelijk wel een kwartier had gewacht en er nog steeds niets gebeurde, begon het hem te vervelen en keek hij het vertrek, waar hij zich bevond, eens rond.

Hij zag de eenvoudige kamer met een paar schilderijen aan den wand, het kaal gesleten zeil en de primitieve, dubbele lessenaar uit het jaar nul, waaraan Baxter en Marholm gewoon waren hun dagelijkschen arbeid te verrichten. Hij keek naar het lage boekenkastje op den grond daarvoor en naar de mooie wereldbol, die boven op den lessenaar stond.

Hij verwonderde zich er over, dat zoo'n mooi ding hier verzeild kwam, maar kon zijn oogen nog minder gelooven, toen hij vlak voor die wereldbol een flesch zag staan, welke met een helder goudgeel vocht was gevuld.

Met het oog van een kenner trad hij nader, nam de flesch in zijn hand, trok de kurk er af en rook er eens aan.

Ja, er was geen twijfel meer aan. Dat was cognac!

Met één slag waren bom en wraakneming vergeten. Hij dacht niet meer aan Rusland en aan de christen vervolging, hij zag nog alleen maar de welgevulde flesch in zijn hand en het goudgele vocht, dat hij zoo goed kende.

Hij glimlachte behaaglijk en zette de flesch aan zijn mond.

„Een buitengewoon goed soort," zei hij, toen hij de eerste teug er uit gedronken had.

Hij ging in den stoel van den hoofd-inspecteur zitten, leunde op zijn gemak achterover, sloeg het eene been over het ander en zette de flesch voor den mond. Hij liet er geen druppel in.

Ten gevolge van het gebruik der cognac en den slapeloozen nacht werd hij moe en daar hem het wachten op de ontploffing der bom begon te vervelen, dacht hij:

„Waarom zal ik mijn oogen met geweld open houden, ik ga op den divan in de kamer hiernaast liggen en — ga slapen! Er is toch niemand, die het mij kan beletten!" Doch zoo ver kwam hij niet.

Buiten voor het gebouw stonden intusschen de menschen nog steeds schouder aan schouder en wachtten op de dingen, die komen zouden.

Men begon zich daar vroolijk te maken over de lafheid der agenten, die het geen van allen waagden een stap dichtter naar het gebouw te gaan.

Een luid gejoel en gelach steeg op.

„Goddam," schreeuwde een jong arbeider, „mag ik er niet dichtter bij?"

„Neen!" riep Baxter. „Er dreigt hier doodsgevaar! Zwijg dus! Bedenk, dat het een ernstige toestand is, want ook hier nog bevinden wij allen ons in het grootste gevaar!"

Intusschen verstreek een kwartier, zonder dat er iets gebeurde. Wederom gingen vijf minuten van groote spanning voorbij en nog steeds stond Scotland Yard daar als een sterke vesting uit vroegere tijden. Het gebouw was doods en verlaten en scheen uitgestorven.

Vijf en twintig minuten waren nu reeds voorbij, zonder dat zich iets had voorgedaan en men begon algemeen te begrijpen, dat het zoo niet langer kon duren.

De „vlooi" was de eerste, die het, na een half uur wachters, waagde naar het hoofdbureau te gaan, om eens te zien wat daar intusschen gebeurd was.

Maar geen zijner collega's durfde hem volgen.

Marholm ging echter niet het gebouw binnen, maar liep over de binnenplaats naar het venster, waar hij uitgesprongen was. Hij klom op een ladder, die daar lag en toen hij naar binnen keek begon hij plotseling zóó hard te lachen, dat de ladder waggelde.

Wat hij daar zag, was dan ook wel grappig!

In den bureaustoel van den hoofd-inspecteur zat de amateur-anarchist, half slapend, met de leege cognacflesch in de hand en be-

proefde te vergeefs er nog eenige druppels uit te halen.

De „vlooi" hoorde het tikken van den wekker in de helsche machine door de ruiten heen, maar begreep, dat er nu geen gevaar meer dreigde.

Die vent, die daar zat was ongetwijfeld een halve krankzinnige, wiens dwaze theoriën hem naar het hoofd waren gestegen en die een machine had gemaakt, welke even veel gevaar opleverde als een flobert-pistooltje, waar kinderen mee speelden. De wekker, die het tikken veroorzaakte, diende er slechts voor om het geheel schrikwekkend te maken, maar de lont was uitgegaan en de helsche machine zou ongetwijfeld blijven doortikken tot de wekker afgeloopen en de amateur-anarchist uitgeslagen zou zijn.

Daar Marholm wist, dat de openslaande ramen slechts door middel van de spanjolet waren gesloten, gaf hij er een flinke duw tegen, waardoor de ramen opengingen en hij van de ladder behoedzaam het vertrek kon binnestappen.

Hij ging voorzichtig het vertrek binnen, sloot het venster en ging, zonder zich om den slapenden anarchist te bekommeren, naar de hoofddeur.

Toen hij op de breede stoep verscheen, en de menigte hem zag begon men hoera te roepen en Baxter schreeuwde:

„Ben jij dat inderdaad, Marholm?"

„Natuurlijk," riep de „vlooi" terug, „of denkt u misschien dat het mijn geest is?"

„En hoe is het met den anarchist?" vroeg Baxter nader komend.

„Die heeft uw cognac opgedronken en slaapt!" luidde het antwoord.

„Cognac?" riep Baxter. „Je bedoelt mijn koffie."

„Ja, natuurlijk," zei de „vlooi", „van uw koffie is hij dronken geworden en nu slaapt hij."

„Dat moet sterke koffie geweest zijn," meende een der verslaggevers, die nu ook naderbij gekomen waren.

„Wat gaat u mijn koffie aan?" riep Baxter, die deze woorden gehoord had.

„Wacht maar," dacht de verslaggever, „wij zullen je wel krijgen!"

Zonder dat Baxter het merkte, slopen verscheidene verslaggevers tegelijk met de agenten het gebouw binnen.

Zij bleven staan voor het bureau van den hoofd-inspecteur en nadat Marholm de deur geopend had, hadden zij het tooneel, dat de „vlooi" reeds geschetst had, voor oogen.

Op den stoel van den hoofd-inspecteur zat

de ingeslapen anarchist en naast hem stond de vroolijk tikkende wekker in de groentebus.

De beambten van het naastbijgelegen bureau waren intusschen met een gepantserden wagen gekomen om de bom te halen. Met de noodige voorzichtigheid werd deze er ingelegd en de wagen gesloten.

Nu was het grootste gevaar geweken. Nauwelijks was de bom uit het vertrek, of eenige agenten wierpen zich op den slapenden amateur-anarchist en deden dezen de boeien aan.

Onze vriend Difficult merkte niets. De cognac had hem zóo bedwelmd, dat hij door de agenten als een lijk naar de cel gedragen werd, waar hij zóo vast bleef doorslapen, dat zelfs de ontploffing van een bom hem niet had kunnen wakker maken.

Terwijl dit alles gebeurde liep Baxter als een hondje het vertrek op en neer, bleef in alle hoeken staan en haalde overal den neus op.

De waarheid was, dat het in het vertrek geweldig stonk, hetgeen waarschijnlijk te danken was aan het feit, dat de stinkbommen in de groentebus bij het aanpakken gesprongen waren en nu hun kwalijk riekende geuren in het bureau hadden verspreid.

Het werd hoe langer hoe erger en was ten slotte niet meer uit te houden.

„Zet de vensters open!" zei Baxter tot de „vlooi". „Hier heerscht een verschrikkelijke kruitlucht!"

„Kom, kom," zei de „vlooi", „van het kruit ruik ik niets; ik ruik alleen den gewonen bureaustank."

„Het zou goed zijn als het gebouw gezuiverd en ontruimd werd!"

„Het vuil is hier overal zóo ingevreten, dat het niet meer te verwijderen is en de reuk is onuitstaanbaar."

„Wat gaat jou de reuk aan, die hier in Scotland Yard heerscht," riep Baxter.

„Die gaat mij niets aan, als ik hier niet werk," antwoordde Marholm. „Maar mijn collega en ik wilden er reeds meermalen over klagen. Het is vaak niet om uit te houden."

„Men kan hier in dit gebouw niet voldoende ventileren."

Er hing inderdaad in het gebouw, door gebrek aan ventilatie, een lucht, die gelijk was aan die in de allerellendigste kelderwoningen.

Maar daar Baxter zoo aan deze atmosfeer gewend was, dat hij er niets van bespeurde, werd er geen verbetering aangebracht.

Des zomers, wanneer de vensters openstonden, ging het nog.

Maar in den winter, als de kachels brandden, was het soms ondragelijk.

Bovendien verspreidden de arrestanten, die

geregeld gebracht werden, vaak een geur, die men nu juist niet als een bloemengeur kon beschrijven, terwijl onze vriend Difficult, de amateur-anarchist, die, zooals wij hebben ge-

zien, niet van de zindelijksten was, het zijne daartoe niet weinig had bijgedragen.

In één woord gezegd: het stonk!

VIERDE HOOFDSTUK.

Een vreemde Inkoop.

Geheel Londen verkeerde in die dagen onder den indruk van den beproefden bomaanslag op het hoofdbureau van politie. Tegen den middag werd het publiek door een nieuw sensatiebericht opgeschrikt.

De „Daily Mail” schreef, dat men reeds gisteravond, vóór den aanslag op het hoofdbureau van politie, beproefd had om het paleis van justitie in de lucht te laten vliegen.

Een der rechters had, vóórdat hij naar huis ging, in een der kleedkamers een verdacht gedruisch gehoord, dat hem onaangenaam had getroffen.

Hij had tot zijn spijt verzuimd er onmiddellijk gewag van te maken, zoodat de commissie van onderzoek eerst nu, na den aanslag op het hoofdbureau van politie, met deze gebeurtenis in kennis was gesteld.

De eenige ambtenaar in het hoofdbureau van politie, die aan den bomaanslag twijfelde, was de „vloo”.

Uit het verhoor van den amateur-anarchist Difficult, dat Baxter hem zelf had afgenomen, was niet de minste gevolgtrekking te maken, daar de man op alles een antwoord weigerde te geven.

Men moest het onderzoek van het stedelijk laboratorium, dat de bom zou demonteerden, afwachten, voordat men een proces tegen den anarchist kon beginnen.

Uit de papieren, die men Difficult had afgenomen, was Baxter het adres van het café en van de vrienden, die daar vertoefden gedurende den bomaanslag, te weten gekomen.

Hij beschouwde hen onmiddellijk allen als anarchisten, en toen het avond werd, begaf hij zich met een staf van zijn beste agenten op weg, om in het anarchistencafé een inval te doen.

Doch het gelukte hem niet, ook maar één enkele der anarchisten te betrappen. Zij sliepen allen nog en dachten er niet aan naar het café te gaan.

„Dat was weer niets,” zei de „vloo”, toen de hoofd-inspecteur van politie met hem, zonder eenig resultaat, naar het hoofdbureau van politie moest terugkeeren.

Ter zelfder tijd lag lord Lister, de groote Raffles, de gentleman-inbreker en tevens, de veldheer van honderd roemrijke aanslagen tegen de groote gatwiefen, tegen de gemeene millionnaires, tegen wie politie en staat machteloos zijn, op een divan in zijn werkkamer in de kleine, weelderig ingerichte villa aan Park-Road bij Regents Park.

Tegenover hem zat, verdiept in het lezen van de „Daily Mail”, in een gemakkelijken leuningstoel van bruin leder, Charly Brand.

Op het berenvel, dat voor den divan uitgespreid lag, zag men een massa Engelsche spot-

bladen liggen, waarvan Raffles een, namelijk de Londensche „Punch” in zijn hand hield.

Hij wierp het spotblad bij de overige tijdschriften op den grond, en zei:

„Staat er iets nieuws in de „Daily Mail”, Charly? Heeft onze geliefde hoofd-inspecteur Baxter misschien nog meer anarchisten ontdekt en nog meer onschuldige dichters of handwerkslieden als gevaarlijk voor den staat naar Scotland Yard laten brengen?”

„Nee, nieuwe arrestaties zijn er nog niet gedaan,” antwoordde Brand, „maar de gewaande bomaanslag, die gisteren in het paleis van justitie zou plaats gehad hebben, is op een zeer natuurlijke wijze opgehelderd.

„De rechter, die de verdachte geluiden gehoord heeft en ze voor een dynamietaan slag hield, schijnt van angst weggelopen te zijn. Immers, na een nauwkeurig onderzoek moet gebleken zijn, dat een der beambten — zijn bos sleutels op den grond heeft laten vallen!

„Dat was geen gevaarlijke bom.”

„Dan hebben onze spotbladen stof tot schrijven,” merkte Raffles op. „Het is ook werkelijk belachelijk, dat er thans in Engeland een ware anarchistenjacht gehouden wordt. Men ziet in iedere ledige inmaakbus, in ieder pakket, dat op straat geworpen wordt, een met dynamiet gevulde bom.

„Intusschen houd ik mij ervan overtuigd, dat Engeland een land is waar niemand bang behoeft te zijn voor bommen.”

„Nu,” zei Brand, „ik zou niet gaarne den angst willen uitstaan, dien Baxter voor de inmaakbus gehad heeft!

Maar zeg mij eens, Edward, welk plan heb je nu met onzen amateur-anarchist?”

„Ik zal hem helpen,” antwoordde Raffles, „hij verkeert nu in minder benijdenswaardige omstandigheden.”

„Ik geloof niet, dat zij hem voor deze zaak kunnen straffen,” meende Charly.

„Dat kunnen ze ook niet!” zei Raffles, „volgens onze wetten kan hij, omdat hij den spot gedreven heeft met onze agenten, slechts met een kleine geldboete gestraft worden.

„Ik verzeker je, Charly, dat Londen pret zal hebben, en als de arme duivel de boete niet betalen kan, dan zullen onze spotbladen het zich een eer rekenen dit voor hem te doen.

„Onze spotbladen kunnen nog wel zulke medewerkers gebruiken als deze anarchist er eentje is.”

„Je hebt volkomen gelijk,” antwoordde Brand, „maar onze vriend Baxter zal daar niet erg mede ingenomen zijn. Want als geheel Londen zich vroolijk maakt, dan gebeurt dat meestal door zijn domheden.

„De man is buitendien, sedert jij je een poosje niet meer met hem bezighoudt, zeer zwaarlijvig geworden. Je bewijst hem een weldaad, als je hem weer wat beweging verschaft.”

„Nu,” zei Raffles, „beweging heb ik hem genoeg verschaft. Hij heeft vanmorgen toen hij uit Scotland Yard vluchtte ongetwijfeld een wereldrecord in het hardloopen gevestigd.

„De torg hing hem uit den mond en hij snakte naar adem.

„Staat er nog eenig ander nieuws in de Daily Mail?”

„Ik weet niet of het je interesseert,” zei Brand, „maar verscheidene verslaggevers beweren, dat de hoofd-inspecteur dringend behoefte heeft aan een lesje in zindelijkheid.

„Het stof moet in Scotland Yard overal een vinger dik opliggen en het moet er geweldig stinken.

„Verscheidene lieden, die er in den laatsten tijd geweest zijn, beklagden zich over de bedorven lucht en de benauwde atmosfeer, die er in de vertrekken van het hoofdbureau heer schen.

„Inspecteur Baxter schijnt zich in die lucht op zijn gemak te gevoelen. Hij beweert, dat de frissche lucht en zindelijkheid er niets te wenschen overlaten.”

Raffles begon te lachen; hij mikte de asch van zijn sigaret in het aschbakje en zei:

„Van zindelijkheid heb ik in het hoofdbureau van politie nooit iets bespeurd, maar wel van het tegendeel.

„Ik ben er twee keer geweest en vond er niets dan stof en nog eens stof. Ik ben ervan overtuigd, dat daar nooit wordt schoongemaakt.

„Dit doet mij denken aan mijn amateur-anarchist, van wien men beweert, dat hij zich slechts tweemaal gedurende zijn leven en dan nog tegen zijn wil, gewasschen heeft.”

Raffles stond plotseling op.

„Charly,” zei hij, „ik ben op een prachtig idee gekomen. Ik herinner mij iets uit mijn jeugd. Ik geloof, dat deze herinnering voor mij een vervolg op de grap met de bom betekent, zoodat ik weer eens hartelijk lachen kan en het zal voor Scotland Yard en hoofd-inspecteur Baxter een algeheele reiniging van den politiestal ten gevolge hebben.

„Ook denk ik van deze gelegenheid gebruik te maken om je het ontbrekende materiaal voor je beschrijvingen van onze avonturen te kunnen verschaffen.

Maak je gereed; ik heb het voornemen, mijn plan dadelijk ten uitvoer te brengen.

Ik verzeker je, dat Londen een grap zal belevén!"

Een kwartier later verlieten zij de villa.

In Essex-street gingen Raffles en Brand een vischwinkel binnen en kochten daar eenige gekookte kreeften.

Toen zij de kreeften, goed ingepakt, in hun zakken hadden en den winkel hadden verlaten, zei Brand:

„Ik begrijp niet, wat je met de kreeften wilt doen. Ze zijn wel wat klein om er ons maal mee te doen."

„Je hebt gelijk," antwoordde Raffles, „ik ben ook niet van plan om ze op te eten, maar — nu, je zult wel zien!"

„Ik ben waarlijk nieuwsgierig naar hetgeen je nu weer gaat uithalen!" verzekerde Brand hem.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles ziet de Kachels na.

Den volgenden ochtend, toen Raffles reeds om zes uur zijn slaapkamer had verlaten, zei hij tot Brand:

„Kom eens mee naar de binnenplaats, ik moet wat asch uit de vuilnisbak hebben."

Al spoedig zag Brand tot zijn verwondering, dat Raffles een schotel met asch vulde en daarmee naar de badkamer ging, waarheen Brand hem volgde.

„Wacht hier, tot ik terug kom", zei de lord en verwijderde zich weer.

„In dien tusschentijd zal ik een bad nemen", antwoordde Brand.

„Nee, nee, doe dat niet, Charly," zei Raffles. „Een bad moet je nog even uitstellen! Ik ben dadelijk terug. Ik ga maar even naar mijn kleedkamer."

Brand keek zijn vriend met een open mond aan. Hij was al aan veel vreemde dingen gewend geraakt sedert hij met Raffles samen woonde, maar dit had hij nog nooit beleefd.

„De zaak wordt interessant", dacht Brand, „ik kan het verband niet vinden tusschen de kreeften, die Edward gisteravond gekocht heeft en deze schotel met asch."

Raffles was intusschen naar zijn kleedkamer gegaan, een ruim vertrek, waarin zich groote kasten bevonden.

Hij opende een daarvan en men zou haast denken, in de kleedkamer van een schouwburg te zijn. Costumes van allerlei soort hingen daar naast elkander.

Na eenig zoeken haalde Raffles een paar blauw katoenen arbeidersbroeken, buizen en schorten te voorschijn en ging daarmee naar zijn wachtenden vriend.

„Kleed je aan, Charly", zei hij en legde de voor dezen bestemde kleedingstukken neer.

„Wat beteekent dit nu weer?" vroeg Brand, terwijl hij de kleeven aantrok.

„Dat zul je wel zien", antwoordde Raffles.

Weldra hadden beiden de kleeven aange-trokken en nu vroeg lord Lister aan zijn vriend:

„Hoe zie ik er nu uit? Wat denk je, dat ik moet voorstellen?"

Waarop Brand antwoordde:

„Precies als een koperslager of een smid!"

„Goed!" antwoordde Raffles, „je hebt het geraden, wij moeten beiden een paar smeden voorstellen en daarom heb ik de asch meegebracht, waarmee wij onze handen moeten inwrijven, nadat wij ze nat gemaakt hebben. Wij moeten ook onze kleeven en gezichten met asch bestrijken en er uitzien alsof wij zoo van het werk komen!

Asch heeft de eigenschap in alle naden en poriën te dringen, zoodat we er uitzien of we voortdurend met ijzer en ruwe werktuigen zijn omgegaan."

„Een prachtig toilet", zei Brand, toen hij in plaats van een ochtendbad te kunnen nemen zijn gezicht en handen met de vochtige asch moest insmeren.

Toen zij daarmee gereed waren, verlieten zij het huis en namen achter op een omnibus plaats, waarmee Raffles met zijn vriend naar Scotland Yard reed.

„In 's hemels naam!" riep Brand, toen hij bemerkte waar zij heen gingen. „Ben je waarlijk van plan naar het hoofdbureau van politie te gaan?"

„Waarom niet?" antwoordde de lord; „niemand zal ons daar eenig leed doen!"

De agent, die op post stond, vroeg hun, wat zij verlangden.

„Wij komen de kachels nazien," antwoordde Raffles.

„Gaat dan uw gang maar!" sprak de agent.

Lord Lister had eenige gereedschappen, tangen en hamers meegenomen, benevens wat zand, cement en kiezel.

Men moest het steeds in hem bewonderen, dat hij om alles dacht.

Hij ging een der vertrekken binnen en nog vóórdat iemand vragen kon, wat hij verlangde, ging Raffles naar den dienstdoenden agent en zei:

„Wel, sir, wees zoo goed, tien minuten naar buiten te gaan. Wij moeten de kachels nazien!"

„Zoo, zoo," antwoordde de agent, „maar haast u dan wat, want wij hebben vandaag veel te doen!"

„Drommels, wat hangt hier veel rook!" hoorde men den hoofd-inspecteur van politie Baxter eenige minuten later zeggen.

Ook de „vloot" begon te hoesten, zette de deur open en zag twee smidsknechts bij de kachel, waar zij de pijpen uitgenomen hadden.

„Wat is dat hier?" vroeg de „vloot".

„Niets dan rook en vuil!" antwoordde Raffles.

„Dat zie ik, mijn vriend," zei Marholm. „Is dit werk wel noodzakelijk?"

Raffles haalde onverschillig de schouders op.

„Ik denk het wel, baas," zei hij, „'t is ten minste vuil genoeg in den schoorsteen en in de kachel. Mijn baas heeft me hier naar toe gestuurd, maar als het u niet gelegen komt, dan gaan we wel weer weg. Dan komen we het wel op een anderen dag doen. Maar u moet er niet te lang mee wachten, want anders krijgt u schoorsteenbrandjes."

„Nee, nee," zei Marholm, „als uw baas een boodschap heeft gekregen, zal 't wel in orde zijn, maar maak alsblieft een beetje voort!"

De „vloot" sloeg de deur dicht en deelde den hoofd-inspecteur mede, dat de kachels nagezien werden.

Eenige minuten later was de eerste kachel gereed en nu gingen de beide smeden naar het bureau van den hoofd-inspecteur van politie.

„Goddam, wat komen jullie hier doen?" riep de hoofd-inspecteur, die niet gaarne gestoord wilde worden, omdat hij met de „vloot" het proces-verbaal over den bomaanslag moest gereed maken.

„Dat moest u ons niet vragen," antwoordde

Raffles. „Wij moeten ons werk evengoed doen als u!"

Als u den rook wilt inademen, die er door ons werk in het vertrek komt, dan kunt u gerust blijven zitten. Zoo niet, dan moet u een ander vertrek opzoeken; in vijf minuten zijn wij klaar!"

„Kom dan maar mee," zei Baxter tot de „vloot". „Neem de stukken mee, wij gaan in een andere kamer zitten."

En tot het tweetal smeden zei hij: „Maak een beetje voort!"

„Dat zullen wij doen, heb daar maar geen zorg voor!" antwoordde Raffles.

Bij deze woorden had hij reeds het deksel van de kachel genomen, zoodat een dikke rook zich in het vertrek verspreidde.

Baxter hoorde juist nog, dat een van de beide mannen zei:

„Deze kachel schijnt nog het ergst verstopt te zijn; neem de pijp er uit!"

Nauwelijks had de hoofd-inspecteur het vertrek verlaten of de gewaande smid begaf zich naar het schrijfbureau, ging er voor op zijn knieën liggen en scheen met een hamer en spijkers iets daaronder vast te spijkeren.

Na eenige oogenblikken was dit gebeurd. Het deksel werd nu op de kachel gezet en de pijpen er weer ingestoken.

Daarna verlieten de mannen het bureau.

Hetzelfde werk verrichtten zij in verschillende andere vertrekken waarna zij het hoofdbureau van politie verlieten.

Voor zij vertrokken, tikten zij met de petten in de hand nog even aan het bureau van den hoofd-inspecteur aan en vroegen met een verlegen glimlachje of er nog iets te zeggen was, waarop Baxter niets beters wist te doen dan hen elk een vijf-shilling-stuk in de hand te drukken, waarmede het tweetal zich buigend verwijderde.

Niemand kon vermoeden wie het geweest waren.

Toen de „vloot" een half uur later in zijn bureau terugkwam, vond hij een brief op zijn lessenaar.

Met belangstelling opende de secretaris dien en las het volgende:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur van politie!

Daar u, zooals ik in de „Daily Mail" gelezen heb, zonder acht te slaan op de vele klachten, blijft beweren dat de vertrekken bij u op het hoofdbureau volkomen zindelijk zijn, ben ik zoo vrij u mede te deelen, dat de lucht daar niet beter

mag genoemd worden dan die welke gewoonlijk in varkenshokken heerscht.

Ik heb u daarom eens een bezoek gebracht, teneinde mij persoonlijk te overtuigen van den toestand.

Het zou jammer zijn, wanneer u door de slechte lucht een borstkwaal kreeg! Ik geef u daarom den raad, het geheele hoofdbureau van politie te laten desinfecteren.

Er is overal vuil genoeg voorradig.

Uw toegenegen

JOHN RAFFLES."

„Die is raak!" zei de „vloo", „dat is juist iets voor John Raffles!"

Daarom liep hij zoo spoedig mogelijk naar Baxter en riep:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur, mijnheer de hoofd-inspecteur!"

Maar deze lag, als naar gewoonte op den divan en sliep.

Opnieuw schreeuwde de „vloo".

„Brand! Brand!" en toen ook dit niet hielp, gilte hij:

„Raffles! Raffles!"

Nu sprong Baxter op en riep:

„Waar is hij? Bij jou in het kantoor? Drommels, maak mij toch niet zoo aan het schrikken! Wat is er met Raffles?"

„Er is niets met Raffles, maar het is 'n schande! U ligt daar te slapen en te snurken, en terwijl u dat doet, zit Raffles aan uw bureau en schrijft u een minnebrief."

Het dikke gezicht van den hoofd-inspecteur nam nu een onbeschrijflijke uitdrukking aan, zoodat de „vloo" zijns ondanks wel lachen moest.

Maar lachen kon de hoofd-inspecteur van de „vloo" niet uitstaan.

„Waarom lach je nu weer!" riep hij, „je moogt in dienst niet lachen; dat is tegen de instructies!"

„O, pardon, inspecteur!" zei Marholm.

„Hier is niets te pardonneren!" riep zijn chef, „houd je mond, als je met mij spreekt en vertel mij nu eens bedaard, wat je van Raffles wilde vertellen."

„Goed!" antwoordde de „vloo". „Op uw schrijfbureau ligt een brief en daarin heeft Raffles, terwijl wij hier aan het werk waren, geschreven, dat de lucht en de zindelijkheid hier in Scotland Yard hoogst noodig verbeterd moeten worden, omdat het er hier uitziet als in een varkenshok!"

„Dat is schandelijk!" riep Baxter. „Dat is een brutaliteit, zooals in Scotland Yard nog

nooit is voorgekomen! Wat gaat het dien schurk, dien dief, dien idioot, dien Raffles aan, of de lucht en de zindelijkheid hier in ons hoofdbureau goed zijn? Als het hem niet bevalt, dan mag hij het vuil hier weghalen."

„Hij zal zich er wel voor in acht nemen, zijn vingers er aan vuil te maken," zei de „vloo", „en ik geloof, dat hij dit wel aan u zal overlaten, mijnheer de inspecteur."

Baxter hief zijn hand op, alsof hij Marholm een klap wilde geven. Met een vuurrood gezicht riep hij:

„Begin je alweer een loflied te zingen op dien schurk Raffles?"

„De duivel zal je halen! Je moogt zoo iets nooit meer zeggen, dat is insubordinatie! Je bent een anarchist! Dat ben je!"

„Waarom niet?" antwoordde de „vloo" onverschillig. „Moeilijk is het niet!"

„Wat is het niet?" riep Baxter en keek hem met open mond aan. „Wat is niet moeilijk?"

„Ik hoop, dat u mij verstaan hebt," antwoordde de „vloo". „Wat ik zoeven gezegd heb, was een woordspeling. Wij hebben ons gisteren waarschijnlijk geblameerd met de arrestatie van den anarchist en dichter Difficult en daarom dacht ik: Difficult is geen anarchist!"

Baxter hapte naar lucht en zei:

„Je maakt mij weer zenuwachtig, Marholm. Je wilt zeker hebben, dat ik nog eens een beroerte krijg! De Italiaansche politie heeft den anarchist Difficult vroeger ook al eens gearresteerd."

„O zoo, daarom meent u het ook eens te mogen doen," ging Marholm voort. „Wij moeten ons gelukkig achten, inspecteur, als alle anarchistten zulke menschen waren als de dichter Allan Difficult. Want de geschiedenis met de bom houd ik voor een grap, die men tegenover u heeft uitgehaald."

Wij hebben weer eens bewezen, hoe kinderachtig wij hier in Scotland Yard zijn. De ware misdadigers kennen wij niet! Maar een onschuldig wezen wordt om een inmaakbus gearresteerd. Ik krijg nóg buikkramp van het lachen, als ik er aan denk, hoe u hedenmorgen, bij de huiszoeking bij Difficult, een met papier dichtgedekt potje, dat in een hoek van het vertrek stond, door vier agenten voorzichtig op de binnenplaats hebt laten brengen, omdat u dacht, dat het een bom was — — —"

„Zwijg, zwijg! Het is genoeg!" schreeuwde Baxter en liep, terwijl hij zich de ooren dicht-hield, naar zijn bureau, om den brief dien Raffles had achtergelaten, te lezen.

Daarna keek hij de „vloo" aan en zei:

„Marholm, je moet mij nu de waarheid zeg-

gen. Is deze brief een grap van jou; heb je dien zelf geschreven?"

„Hoe komt u daarbij?" vroeg Marholm.

„Dat is zeer eenvoudig," antwoordde Baxter. „Je weet, dat ik de Sherlock Holmes van Londen ben. Men kan mij geen rad voor de oogen draaien, ook jij niet, Marholm! Er was tamelijk veel tijd voor noodig om den brief te schrijven en dien tijd heb jij alleen.

„Bovendien is het papier van mij afkomstig. Beken je nu?"

„Aan u is waarlijk een Sherlock Holmes verloren gegaan," antwoordde de „vlooi", „maar dit keer vergist u zich toch; de brief is werkelijk door Raffles geschreven."

„Zeg mij dan, hoe hij hier in mijn vertrek gekomen is?"

De vlooi antwoordde:

„Wel, volgens mijn domme verstand, kan hij alleen door de deur zijn binnen gekomen."

„Ha!" riep de hoofd-inspecteur, „nu heb ik je. Het was voor Raffles onmogelijk om door het aangrenzende vertrek, waar zich vijf politie-agenten bevinden, hier te komen."

„Meent u dat?" vroeg de „vlooi", „welnu, overtuig u dan zelf."

Hij opende de deur en toen zag de hoofd-inspecteur, dat al de agenten op banken lagen en hun middagslaapje deden.

Een luid „goddam" deed de agenten uit hun slaap opspringen.

Daarna wierp de „geweldige" de deur met kracht dicht en begon opnieuw den brief te lezen.

Na eenige oogenblikken zei hij:

„Als Raffles inderdaad in mijn bureau geweest is, dan verwondert het mij dat hij mij ook niet bestolen heeft."

„Waarom zou hij u bestelen?" vroeg de „vlooi". „U weet toch wel, dat Raffles uw vriend is?"

„Zwijg toch van de vriendschap van dien man," hernam Baxter, „ik wil niets met hem te doen hebben! Ik zal den dag zegenen, waarop ik dien schurk in de cel brengen kan.

„Het is een wonder, dat ik mijn verstand nog niet verloren heb."

„Wie weet?" zei de vlooi lachend. „Dat is iets wat je nooit precies weten kunt!"

„Wat?" schreeuwde Baxter en sloeg zoo hard met de vuist op de schrijftafel, dat de inkt uit den pot vloog. „Wat bedoel je daar nu weer mee?"

„Wel," zei Marholm, „ik meen, dat men somtijds zelf niet weet of men ze nog allemaal heeft of niet! Ook is het heel goed mogelijk, dat men ze nog wel alle vijf heeft, maar dat ze niet meer op een rijtje staan, dat ze hopeloos

door elkaar liggen. Van u weet ik niets af en daarom veroorloofde ik mij die uitdrukking."

„Wat weet je niet? Dat is de grootste beleediging, die men mij ooit heeft toegevoegd! Ik zal je morgen je ontslag geven!"

„Meent u dat?" vroeg de „vlooi".

„Ja, dat meen ik!"

„Dan heb ik mij vergist, dan bent u ze niet allemaal kwijt! Dat zal een zeer verstandige daad zijn!"

„Zoo", antwoordde de hoofd-inspecteur, „nu weet ik, wat je verlangt. Je wilt mij er eindelijk toe brengen, dat ik je ontsla; maar dat zal ik nu juist eens niet doen, dat plezier zal ik je niet doen, heb je me goed verstaan? Denk je soms dat ik al niet lang begrepen hebt, waartoe je mij wilt drijven? Je wilt mij er toe noodzaken, dat ik door jouw geplaag en getreiter genoeg van je krijg, opdat je weer bij de detective-afdeeling kan worden geplaatst. Maar dat zou je wel willen, hè? Om mij weer naar de kroon te steken, om mij al het mooie werk voor den neus weg te kapen!

„Daar komt niets van. Reken daar maar op!

Wat mij betreft mag je het nu ook openbaar maken, dat de lucht hier in Scotland Yard zóó slecht is, dat men er ziek van wordt — — Toch denk ik er niet aan, je te ontslaan! Wij zullen eens zien, wie het 't langst volhoudt, jij of ik! Voordat ik je weer bij de detective-afdeeling plaats, wat je zoo graag wilt, zie ik je liever hier in de modder verstikken! Begrepen?"

„Het is mij goed", antwoordde de „vlooi", „wij zullen inderdaad eens zien, wie aan het langste eind trekt."

„Dat zal je spoedig genoeg bemerken", zei de hoofd-inspecteur. „Je zult het met mij hier volhouden, ook als het bommen regende."

„Kom, kom", zei de „vlooi", „u weet toch, dat één voldoende is. — Maar stel u gerust. Ik geloof, dat het veel beter is, als wij eens overlegden, wat Raffles ons zeggen wil met den geheimzinnigen inhoud van zijn brief. Als ik mij niet vergis, dan moeten wij voorbereid zijn op een van zijn bekende trucs."

„Dat geloof ik niet", antwoordde Baxter.

„Kom", zei de „vlooi", „Raffles gebruikt nooit holle woorden, maar handelt en ik ben er waarlijk nieuwsgierig naar, wat hij verder doen zal en op welk een vat kruut wij thans weer zitten."

„Een vat kruut?" zei Baxter en keek schuw om zich heen. „Denk je inderdaad, dat de kerel hier een vat kruut — of misschien een bom — roep de agenten binnen! Spoedig — dadelijk —"

Het vertrek werd nauwkeurig doorzocht, zelfs achter de kasten en papieren! Alles werd

onderst boven gehaald! Zelfs de schilderijen van den muur!

„Van dien schurk kan men alles verwachten,” zei Baxter en liep naar de deur; het vertrek werd hem te klein. Het noemen van een vat met kruit had hem onrustig gemaakt.

In eenige oogenblikken hadden de agenten alles doorzocht, waarbij het stof zoodanig door het vertrek vloog, dat Baxter zelfs de vensters opende en begon te vloeken.

Maar men vond niets. Niet het minste, dat eenige overeenkomst had met een bom of een vat kruit.

Maar toen de „vloot” een sigarenkistje wilde openen, dat met een touw omwonden was, riep Baxter:

„Laat het kistje dicht. Daar zitten eenige particuliere eigendommen in!”

„Dat kistje zal ik in het oog houden,” dacht de „vloot” en zette het weer op zijn plaats. „Ik geloof, dat het wel een onderzoek waard is. —”

Mopperend, omdat zijn nachtrust verstoord was, verliet Baxter tegen den morgen het bureau, terwijl de „vloot”, zoodra hij alleen was, het sigarenkistje opende en daarin een massa portretten van dames vond en allerlei brieven vol teederen inhoud, die de inspecteur van deze dames ontvangen had.

„Het is jammer,” dacht de „vloot”, „dat Raffles dit kistje niet heeft gevonden. Maar ik zal het hem zenden, want hij stelt er zeker veel belang in!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Het riekt onaangenaam.

Het was wel eigenaardig, dat door de vrees der politie voor de anarchistische aanslagen alles bij het publiek was bekend geworden en dat de bevolking daardoor angstig geworden was.

Wantrouwend keken de meeste menschen, wanneer zij zich op straat bevonden, naar ieder verdacht voorwerp.

Iedereen meende, dat hij bedreigd werd door anarchisten en was er op bedacht zijn leven te beschermen voor hun misdadige aanslagen.

Te vergeefs trachtten eenige anarchistische bladen de bevolking de ongegrondheid van deze vrees onder het oog te brengen.

Maar niemand stoorde zich daaraan.

De bespottelijkste verhalen omtrent het vinden van bommen werden iederen dag rondgebazuind.

De politie verklaarde te vergeefs, dat het

meestal praatjes waren, maar haar verklaringen hadden geen invloed op de bevolking.

Hoofd-inspecteur Baxter echter was absoluut van meening, dat er in de eerstvolgende dagen een ware regen van bommen zich over Londen zou uitstorten.

Over het algemeen waren de menschen te verstandig om naar hem te luisteren, zoodat hij vrijwel alleen stond in zijn vrees.

Intusschen ging het leven in het hoofd-bureau van politie Scotland Yard zijn gewonen gang.

De hoofd-inspecteurs, de inspecteurs en de sergeants en agenten kwamen en gingen, vervulden hun dag- of nachtdienst en niets wees er op, dat er iets ernstigs zooals een bomaanslag zou plaats vinden.

Maar de vrede zou op andere wijze verstoord worden.

Den tweeden dag, nadat Raffles zijn be-

zoek als kachelsmid bij inspecteur Baxter had afgelegd, begonnen de maatregelen, die hij genomen had, tot uitwerking te komen.

De kachel, die in het bureau van den hoofd-inspecteur stond, werd dag en nacht gestookt en gaf zooveel hitte, dat het voor ieder ander dan Baxter onmogelijk geweest zou zijn om uit te houden.

Toen de „vloer” dien morgen vijf minuten vóór zijn chef het bureau wilde binnengaan, zei de dienstdoende agent:

„Mijnheer de secretaris, ik heb u iets te vragen. Een vertrouwelijke vraag, die u mij niet kwalijk moet nemen.

„Hebt u misschien een stuk kaas in uw schrijfbureau liggen?”

„Wat zou ik er hebben liggen?” vroeg Marholm verwonderd. „Een stuk kaas? Hoe kom je daarbij, man?”

„Dat zal ik u zeggen,” antwoordde de agent.

„Toen ik hedenmorgen hier kwam, zei de werkvrouw, die het bureau van den hoofd-inspecteur schoon houdt, mij, dat in het vertrek een lucht hing alsof ergens een stuk kaas, en nog wel Limburger kaas, verborgen was.

„Kent u Limburger kaas?”

„Jawel,” zei de „vloer”, „ik ken dat soort. Maar ik verzeker je, dat ik daar geen liefhebber van ben. Ik verzoek je om mij nu te vertellen, wat je bedoelt met dat stuk kaas?”

„De werkvrouw heeft gezegd, dat het in het bureau van den inspecteur naar bedorven kaas stinkt,” herhaalde de agent.

„Dat oude wijf zal zelf wel naar kaas ruiken!” meende Marholm. „De inspecteur eet in het kantoor evenmin als ik kaas.”

De „vloer” opende de deur, doch nauwelijks was hij binnengekomen of hij trok een vies gezicht en zei tot den agent:

„Je hebt gelijk! Het ruikt hier naar bedorven kaas! Dat is vreeselijk! Waarom heb je de vensters niet opengezet?”

„Wij hadden ze tot nu toe open, mijnheer de secretaris. Maar daar de hoofd-inspecteur 65 graden Fahrenheit in het vertrek hebben wil, heb ik de vensters een kwartier geleden weer gesloten.”

De „vloer” was naar het midden van het vertrek gegaan, en nadat hij overal had rondgezien of hij de oorzaak van den stank ook kon ontdekken, hield hij zijn neus dicht en riep:

Drommels, dat is een verschrikkelijke stank, mijn hart draait me in mijn lichaam om, het is om — nu, ik zal maar niets zeggen. . . .

„Agent, open de vensters!”

De agent deed dit en de „vloer” ging voor zijn schrijfbureau zitten, stopte zijn pijp en

rookte als een dragonder, om den stank te verdrijven.

Plotseling kwam Baxter het bureau binnen. Verwonderd, dat de vensters openstonden en dat de „vloer” reeds zoo vroegtijdig rookte, bleef hij een oogenblik aan de deur staan, liep daarna als een furie naar de vensters, sloot ze en riep:

„Nu, ben je inderdaad krankzinnig geworden, Marholm! Wat beteekent dat? Je hebt de vensters opengezet alsof het zomer was en hebt een winterjas aan., niettegenstaande dat de kachel brandt, en je dampt als de pijp op een stoomboot!”

„Natuurlijk — —” begon Marholm, maar Baxter, die naar den thermometer, die bij het venster hing, had gekeken, viel hem in de rede en zei:

„Wij hebben hier nu 45 graden, het is een schandaal! In zoo'n koude kan ik niet werken! Wat mankeert jullie toch om de vensters open te zetten?”

„Het riekt hier onaangenaam,” antwoordde de „vloer” kalm.

„Natuurlijk riekt het hier,” antwoordde Baxter, „en wel naar je afschuwelijke stompe, waar je altijd uit dampt. Dat is een duivelsch merk tabak!”

„Pardon, inspecteur,” antwoordde de „vloer” „de tabak die ik rook is een best soort en minstens even goed als uw sigaren, waarvan u net zoo weinig de waarde kent als van mijn tabak!”

„Hou je mond,” bromde Baxter, „ik hoop, dat het spoedig wat warmer in het bureau zal worden. Ik heb belangrijke zaken met je te bespreken. Ik heb bericht ontvangen, dat zich in Fultonstreet 22 een bommenfabriek bevindt; zoodra wij nader bericht ontvangen hebben, zullen wij er heengaan om huiszoeking te doen.”

Hij ging daarna voor zijn schrijfbureau zitten, zonder zijn jas uit te trekken en begon de ontvangen rapporten en berichten te lezen.

Doordat de kachel gloeiend heet was, steeg de temperatuur weldra tot 65 graden, zooals Baxter gewoon was.

Onder het lezen sloeg hij zijn jas open, terwijl de „vloer” zijn overjas uittrok, omdat hij het door de hitte bijna niet meer kon uithouden. Baxter begon nu in alle hoeken te snuiven en zijn neus op te halen en zei:

„Zeg eens, Marholm — wat moet dat betekenen?”

„Wat bedoelt u, mijnheer de inspecteur?” vroeg de „vloer”.

Baxter haalde nog eens in alle hoeken zijn neus op en antwoordde:

„Merk je dan niets? Je neus is zeker verstoppt.”

„Ik begrijp u niet, mijnheer de inspecteur!” herhaalde Marholm.

Baxter werd ongeduldig.

„Ruik dan zelf eens. Het stinkt — het stinkt hier — het stinkt hier vreeselijk!”

„Ja, dat merk ik ook wel!” zei Marholm onverschillig.

„Ik wil weten wat de oorzaak is,” zei Baxter met nadruk.

„Daar heb ik niet het minste begrip van, inspecteur”, bekende Marholm.

Baxter begaf zich met een ontevreden ge-laat weer naar zijn schrijfbureau om door te gaan met zijn werk, zoodat hij het spottend lachje van de „vloer” niet bemerkte.

Maar na eenige oogenblikken begon de „geweldige” weer te snuiven. Hij keek woedend naar de „vloer” en riep:

„Secretaris Marholm — ik stik hier — ik moet lucht hebben! Ik gooi je er uit, als ik merk, dat jij zoo stinkt! Het is niet om uit te houden!”

De „vloer” zette een dom gezicht en zei tot den inspecteur:

„Ik weet waarlijk niet, of de reuk wel zoo onaangenaam is! Langzamerhand wendt men er wel aan! 't Is niet zooveel erger dan anders!”

„Je spreekt krankzinnigtaal!” riep Baxter. „Zeg eens, heb je reeds ontbeten?”

„Neen”, antwoordde de „vloer” droogjes, „wat heeft mijn ontbijt te maken met den stank in uw bureau?”

„Alles!” riep Baxter met een vreeselijke stem; „het stinkt naar Limburgsche kaas! Begrijp je het nu?”

„Dat is een goed soort”, antwoordde de „vloer”, „en u hebt inderdaad gelijk, het stinkt hier naar Limburgsche kaas. Maar mijnheer de inspecteur, u hebt geen recht om *mij* de schuld te geven!”

„Wat?” riep Baxter, „wil je daarmede misschien zeggen, dat ik hier ooit zulke kaas gegeten heb?”

„Dat zeg ik niet,” zei Marholm, „maar ik heb die kaas niet meegebracht en een van ons tweeën moet toch de oorzaak zijn. Het lijkt wel of de lucht uit de richting van uw lesse-naar komt!”

De oogen van Baxter rolden van woede en hij riep:

„Marholm, mijn vingers jeuken mij, om je laagheden te beantwoorden!”

„Dat wil ik wel gelooven”, antwoordde de „vloer”, „maar het is goed, dat zij slechts jeuken. Want, inspecteur, als u mijn chef niet

waart, dan had ik met u reeds lang afgerekend.”

„Met jou kan ik het niet uithouden”, schreeuwde Baxter, terwijl hij naar Marholm toe ging.

Eerst haalde hij nog eens overal in het rond zijn neus op, spuwde op den vloer, greep de „vloer” bij zijn kraag en schreeuwde:

„Er uit, gemeene kerel, je hebt met je laarzen ergens ingetrapt, — of toch Limburgsche kaas bij je. Ontken dat eens, als je durft! Er uit!”

Hij maakte de deur open en tot vermaak van de agenten vloog de „vloer”, door Baxter naar buiten gesmeten, als een bom tusschen hen in.

Daarna wierp de woedende chef de deur dicht en belde een oogenblik later, opdat een der agenten zou binnenkomen.

Vol dienstijver trad deze in het bureau en verscheen voor den woedenden Baxter.

„Zorg er voor”, riep de hoofd-inspecteur, „dat de laarzen van Marholm goed worden schoongemaakt. Of de kerel heeft stinkende kaas in het bureau gelegd, óf hij heeft met zijn laarzen ergens ingetrapt.”

„Excuseer, mijnheer de inspecteur” — begon de agent, doch Baxter, die meende, dat zijn ondergeschikte de „vloer” in bescherming wilde nemen, viel hem in de rede en schreeuwde:

„Doe wat ik je gezegd heb. Ik wil niets hooren.”

„Tot uw dienst, inspecteur,” zei de man en verdween.

„Wat moet ik doen?” riep de „vloer” toen de agent hem het bevel van Baxter overbracht.

„U moet uw laarzen uittrekken!” zei de agent.

„Je bent gek! Je ziet immers wel, dat daar geen vuil aan zit!”

„Ja, dat weet ik,” hernam de agent, „maar de hoofd-inspecteur weet dat niet. Hij heeft het bevolen!”

„Dat kan mij niet schelen”, antwoordde de „vloer”; „hij gelast mij misschien ook nog, dat ik een bad zal nemen.”

„Dat is mij hetzelfde”, antwoordde de agent. „De inspecteur heeft het bevolen en ik moet zijn bevelen opvolgen.”

In dit oogenblik werd de deur opengeduw-d en Baxter riep als een krankzinnige tot den agent:

„De stank van dien kerel hangt als een dikke walm in de lucht en is er niet uit te krij-gen!”

Met een woedenden blik op de „vloer”, die

nog altijd niet genegen was zijn laarzen uit te trekken, sloot Baxter weer de deur.

„Laat ons geen domheden doen, agent”, zei de „vlooi”. „Je weet toch wel dat de oude soms niet goed bij het hoofd is.”

„Dat weet ik”, antwoordde de agent, „maar wat moet ik doen?”

„Ik wil je een voorstel doen”, zei Marholm, „laat ons naar beneden gaan om te ontbijten; als wij terug komen, kun je rapporteren, dat alles naar wensch geschied is.

„In dien tusschentijd zal het vertrek eenigszins gelucht zijn.”

De agent lachte en stemde toe en beiden gingen naar de zich in het hoofdbureau bevindende cantine om daar te ontbijten.

Intusschen zat Baxter met open ramen en in zijn jas gehuld voor zijn schrijfbureau en maakte aantekeningen.

Na eenige minuten sloot hij de vensters weer, zoodat na verloop van een kwartier in het vertrek weer een warmte van 65 graden heerschte.

Toen hij met zijn rapporten gereed was, kwam een der agenten hem mededeelen, dat sir Josuah Dalton, de particuliere secretaris van den lord-mayor van Londen, hem wenschte te spreken.

Nauwelijks was deze in het bureau gekomen en had Baxter goeden morgen gewenscht, of hij zei:

„Hoofd-inspecteur, hier heerscht een temperatuur die allesbehalve aangenaam is en het stinkt hier ook. Ik heb dat ook reeds in de couranten gelezen. U hebt het weliswaar tegengesproken, maar — ik constateer — dat het hier stinkt —”

„Jawel,” antwoordde de hoofd-inspecteur. „Ik merk het ook weer, maar, mijnheer de secretaris, ik kan niet begrijpen waar die lucht vandaan komt.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn?”

De secretaris opende een portefeuille, haalde daar een akte uit te voorschijn en zei:

„Wij hebben gisteren een anonieme waarschuwing ontvangen, waarin ons wordt medegedeeld, dat heden voor het Russische gezantschapsgebouw een groote betooging zal plaats hebben, en nu wordt u verzocht om de noodige politiematregelen te nemen.”

„Dat spreekt vanzelf,” antwoordde Baxter. „Wees zoo goed den lord-mayor te zeggen, dat de politie alles doen zal om iedere demonstratie te verhinderen of ten minste orde-lijk te laten verlopen.”

„Neem mij niet kwalijk,” zei de secretaris, terwijl hij opstond en naar de deur ging, „dat ik zoo spoedig vertrek, maar het is hier niet

om uit te houden. U kunt wel begrijpen dat ik mij zoo spoedig mogelijk uit deze atmosfeer verwijderen wil. Ik geef u den raad om de vensters te openen.”

„Ik heb ze tot nu toe open gehad,” steunde Baxter, „maar dat is ook niet om uit te houden. Men kan in deze barre koude toch niet met open vensters zitten!”

Nauwelijks was de secretaris vertrokken, of de „vlooi” kwam terug, in gezelschap van den agent, die den hoofd-inspecteur de boodschap bracht, dat Marholm's laarzen waren schoongemaakt.

Met gefronste wenkbrauwen keek Baxter naar zijn secretaris.

„Agent,” zei de „vlooi”, „ik stel je nu voor om de schoenen van den hoofd-inspecteur te reinigen. Het stinkt hier namelijk nog precies zooals vroeger. Of beter gezegd: het stinkt hier als de pest.”

Baxter's oogen schoten vuur en het leek wel of hij de vlooi wilde aanvliegen.

„Wil je mij soms voor den gek houden?” snauwde hij Marholm toe.

„Geenszins,” zei de „vlooi”; „maar nu mijn laarzen, waaraan volstrekt niets te bespeuren was, schoon gemaakt zijn en niemand van mijn collega's een vreemde lucht aan mij bemerkt, kan ik het onmogelijk zijn die den stank veroorzaakt.”

„Excuseer, mijnheer de hoofd-inspecteur,” zei nu de agent, „ik had u reeds willen zeggen, dat het hier al erg stonk vóórdat mr. Marholm aanwezig was.”

Baxter keek verwonderd op en zei:

„Waarom wordt mij zoiets niet dadelijk gezegd?”

„Maar je hebt gelijk! De stank is niet uit het vertrek te verwijderen; het is er niet meer om uit te houden. Het stinkt — — het stinkt hier — — als de pest.”

„Er blijft niets anders over,” zei de „vlooi”, „dan dat wij het vertrek verlaten! Waarschijnlijk liggen er onder den vloer doode ratten en het beste zal wel zijn, als wij timmerlieden laten komen om den vloer op te breken.”

„Ja,” riep Baxter, „dat is goed, laat maar spoedig timmerlieden komen om den vloer op te breken.”

De inspecteur liet daarop zijn schrijfbureau naar een ander vertrek brengen.

Het duurde wel een uur, vóórdat al het benodigde was overgebracht en Baxter ging nu met verscheiden agenten op weg, om het anarchistennest in de Fultonstreet te doorzoeken, vanwaar hij echter onverrichterzake naar het hoofdbureau van politie terug moest keeren.

Des namiddags hadden de werklieden den vloer van het bureau opgebroken, steenen uit den muur gehaald, buizen onderzocht en — niets gevonden.

Toen de inspecteur het vertrek, dat hij nu in gebruik genomen had, binnen kwam, deinsde hij verschrikt terug.

Dezelfde stank heerschte ook hier.

Zoowel hij als de „vloer" verlieten overhaast het vertrek.

„Nu word ik krankzinnig", steurde Baxter; „ik laat mijn oude vertrek geheel afbreken en zie nu, dat het tevergeefs is. In dit nieuwe

vertrek heerscht precies dezelfde stank als in het oude. Wat kan dat toch wel zijn?"

„Het zit waarschijnlijk in de lessenaar, mijnheer de hoofd-inspecteur," zei Marholm, „als ik u een raad mag geven, dan moeten wij alle laatjes en kastjes nog maar eens doorzoeken."

Baxter stemde hierin toe en nu hielden de beide politie-ambtenaren zich wel een uur bezig met de geheele lessenaar onderste boven te keeren, maar hoe zij ook zochten en snuffelden, zij vonden niets, hoewel het met onverminderde kracht bleef doorstinken.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De terechtzitting.

Alle vensters in het kleine rechtzaaltje van Scotland Yard waren geopend. In weerwil daarvan heerschte er zulk een ontzettende stank, dat de rechters verschrikt terugdeinsden, toen zij de zaal binnentraden.

Met gefronst voorhoofd riep een der rechters hoofd-inspecteur Baxter bij zich en zei:

„Hoor eens, inspecteur, ik heb gisteren in de courant een artikel gelezen, waarin bekend gemaakt wordt dat hier in Scotland Yard een vreeselijke stank heerscht.

Een der journalisten schreef zelfs van een varkensstal, maar ik kon niet denken, dat dit artikel waarheid bevatte.

Ik verzeker u echter, dat de couranten inderdaad nog lang niet genoeg gezegd hebben. Het is hier om te stikken!"

„Dat is zoo", vielen de andere rechters hun collega bij, „het is hier niet om uit te houden en ofschoon de vensters geopend zijn, wil de stank niet verdwijnen."

„Vergeef mij, uw lordschap", zei hoofd-inspecteur Baxter, „ik heb reeds alles beproefd, wat in mijn macht is en laat nu door een mijner agenten de vertrekkers met carbolineum besproeien."

„Dat kan mooi worden", beweerde een der rechters, „al onze papieren zullen dan weldra een uur in den wind naar carbolineum stinken.

Daarna wendde hij zich tot zijn collega's en zei:

„Ik stel voor, mijneheeren, onze winterjassen aan te houden, want ik geloof niet dat het mogelijk is de vensters te sluiten."

Zoодоende zaten, tot groot vermaak der toehoorders, de rechters in plaats van in toga's in dikke winterjassen achter de balie, terwijl ook hoofd-inspecteur Baxter en de overigen aanwezigen hun mantels en handschoenen aanhielden.

Nu werd Allan Difficult, de gewaande anarchist, naar binnen gebracht.

Na de gebruikelijke vragen omtrent naam en ouderdom van den beklaagde, vroeg de president:

„Bekent gij schuldig te zijn aan het werpen van een bom, met het doel om het hoofdbureau van politie in de lucht te laten vliegen?"

„Jawel," antwoordde de amateur-anarchist; „ik beken de daad gepleegd te hebben, die mij in de dagvaarding is ten laste gelegd."

De rechters fronsten de wenkbrauwen.

Daarna vroeg weer een der rechters:

„Bekent gij een aanhanger van het anarchisme te zijn?"

„Ja, ik beken dat te zijn!" luidde het antwoord.

„Hm," liet de rechter hooren, „ge zult wel weten, dat daar een groote straf op staat! Het

doet mij leed om u, omdat ik u voor een genaam letterkundige houd."

Thans wendde de rechter zich tot den hoofd-inspecteur van politie en vroeg:

"Welken indruk hebt u omtrent den aanslag verkregen?"

"Dat de bom ontploffen zou," antwoordde Baxter. "Maar zij is niet ontploft en om die reden zitten wij hier in een stank, die zóó erg is, dat ik gaarne zou zien dat zij door middel van een andere bom verdreven kon worden."

Daarna zei de president tot den deurwaarder:

"Verzoek de heeren van het chemisch laboratorium om binnen te komen, opdat zij ons mededeelen, waaruit de bom vervaardigd was."

Eenige oogenblikken later verschenen vier heeren van middelbaren leeftijd voor de rechters en keken vroolijk om zich heen.

"Mijneheeren," sprak de rechter, "ik veronderstel, dat gij u vroolijk maakt, omdat wij hier zitten met onze winterjassen aan."

"Neen, uw lordschap," luidde het antwoord, "maar om de verklaring, die wij hier moeten afleggen."

"Goed," antwoordde de rechter, "ik heb u laten roepen om van u, als beëdigde deskundigen, te vernemen uit welke bestanddeelen de bom bestond, die de beklagde gisteren in het hoofdbureau gebracht heeft, om daar te doen ontploffen."

"Een bom?" zei een der scheikundigen met een lachend gezicht; "vergeef mij, uw lordschap, maar van een bom kan hier geen sprake zijn."

"Wát?" vroeg de rechter, daar hij dacht niet goed gehoord te hebben; "hebt u soms een andere benaming daarvoor?"

"Jawel, uw lordschap," antwoordde de scheikundige, "het voorwerp, dat de beklagde in het bureau van den hoofd-inspecteur van politie Baxter gebracht heeft, is namelijk geen bom."

"Wat is het dan?"

"Wees zoo goed," hernam de scheikundige, "mij toe te staan u dat nader te verklaren. Nadat mijn collega's en ik den inhoud nauwkeurig onderzocht hadden, bevonden wij, dat de gewaande bom uit verschillende bestanddeelen was samengesteld.

"Het eerste wat wij vonden was een inmaakbus voor twee pond asperges, afkomstig van de firma Loadson & Cie, te Manchester.

"Deze bus is voor ongeveer acht maanden geleden gemaakt, werd in het voorjaar met asperges gevuld en daarna in den handel gebracht.

"Nu was aan een der kanten een gat gemaakt, waaruit een snoer hing.

"Nadat wij de bus geopend hadden, vonden wij bovenaan een wekker, afkomstig van de firma Waterburry in Amerika. Wanneer de wekker vervaardigd is, konden wij niet ontdekken, maar zooveel is zeker, dat hij van een lateren datum is.

"Bij den wekker vonden wij gedeeltelijk gebarsten stinkbommen...."

"Stinkbommen?" herhaalde de rechter.

"Jawel, uw lordschap, stinkbommen," antwoordde de scheikundige, "en wel precies van hetzelfde soort als kinderen gebruiken, wanneer zij op straat spelen.

"Dit zijn volkomen onschadelijke, met een zekere stof gevulde papiertjes, en het eenig kwaad, dat men daarmee kan doen, is een vieze lucht verwekken.

"Maar ook bij de grootst mogelijken voorraad zou er nog geen noemenswaardige ontploffing kunnen ontstaan.

"In de bus waren slechts veertien stuks aanwezig, waarvan de ontploffingskracht gelijk staat met die van een dozijn lucifers.

"Verder vonden wij (en dat is het meest raadselachtige) in de zoogenaamde bom een dozijn staven witte suiker, die men in iederen winkel in Engeland voor eenige pennies kopen kan.

"Deze suikerstaven waren zorgvuldig in watten gepakt en moesten waarschijnlijk dynamiet voorstellen.

"Wij moeten naar aanleiding van dit alles constateeren, dat de bom, die gisteren zooveel schrik in Londen en in het bijzonder in het hoofdbureau van politie veroorzaakt heeft, niets anders dan een grap geweest is."

De rechters en alle aanwezigen begonnen te lachen, toen de scheikundigen thans de afzonderlijke bestanddeelen der bom op de tafel neerlegden. Vooral de staven suiker verwekten een buitengewoon gelach.

De rechter wendde zich nu tot den kleinen wijsgeer, die deze verklaring met een woedend gezicht had aangehoord.

"En wat hebt gij over den inhoud der bom mede te deelen?" vroeg de rechter nu aan den beklagde.

"U kent mijn verklaring," riep de kleine man, "maar ik moet nu bekennen, dat mijn vrienden mij voor den gek hebben gehouden. Men heeft mij schandelijk bedrogen.

"Ik wilde protesteeren tegen de behandeling der socialisten in Rusland en de wereld toonen, dat ik een echte anarchist ben; maar nu heeft men mij geblameerd!"

De rechter, die in den kleinen man belang scheen te stellen, antwoordde:

„Wees blij, mr. Difficult, dat gij zulke goede vrienden hebt, die u van een onverantwoordelijke daad terug hebben gehouden.

„En daar gij nu eigenlijk geen misdaad bedreven hebt, leg ik u, wegens belediging, een geldboete van één pond sterling op.

„Voor het onschuldig uitgezeten voorarrest sta ik u, overeenkomstig de wet, vijf pond sterling als schadevergoeding toe; gij kunt dus onmiddellijk uit de politiekas vier pond sterling ontvangen.”

Deze vier pond sterling en de glazen bier,

brood, koffie enzoovoorts, die de amateur-anarchist daarvoor koopen kon, deden onmiddellijk bij hem al het misnoegen verdwijnen, dat de mislukte anarchistische aanslag verwekt had.

Vóór dat de anarchist de zaal verliet, hoorde hij echter dat de rechter den hoofd-inspecteur van politie toeriep:

„Maar aan u, inspecteur, geef ik den raad om, wanneer u eens weer een bom aangeboden wordt, eerst den inhoud daarvan te onderzoeken, voordat u iemand laat arresteren.”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Gezuilverd.

Dienzelfden avond zat een bijzonder vroolijk gezelschap in het café „In de Vesuvius” bij elkander en lachte zich ziek over de bom van suikerstaven, door den amateur-anarchist Difficult geworpen.

In het begin had de vrijgesproken anarchist met geen van zijn voormalige vrienden een woord willen spreken; eerst toen men het hem duidelijk had gemaakt, dat, indien men hem veroordeeld had, hij nu in het stinkende hoofdbureau van politie zou zitten en niet in het café punch — dit was de lievelingsdrank van Difficult — drinken kon, verdween zijn ontevredenheid.

Met een handbeweging verzocht hij zijn vrienden om bij hem plaats te nemen en het gelag voor hen te mogen betalen.

Terzelfdertijd maakte de bevolking van Londen zich vroolijk over het artikel, dat in de avondbladen voor kwam en dat ook Raffles met genoegen las.

„Het was een moeilijke taak”, zei Raffles tot Brand, „om de inwoners van Londen van hun anarchistenvrees en om Difficult van het anarchisme te genezen.

„Ik ben er nu nog nieuwsgierig naar hoe Baxter het klaar zal spelen met de zindelijkheid in het hoofdbureau van politie.

„Ik geloof, dat ik maar zoo vrij zal zijn, hem morgen vroeg een bezoek te brengen.”

.....

Den volgenden morgen omstreeks negen uur kwam de „vloot” bijna op hetzelfde oogenblik met zijn almachtigen chef, hoofd-inspecteur Baxter, het bureau binnen.

Als om met het koude jaargetijde te spotten, stonden al de vensters wijd open.

Het bureau zelf geleek op een wildernis.

De behangsels waren van de muren gescheurd, de kalk was van het plafond gevallen, de vloer opgebroken en toch had men niets gevonden.

Maar de stank was er niet alleen gebleven, maar nog erger geworden.

„Wat zullen wij nu doen, Marholm?” steunde Baxter; „het is om krankzinnig te worden! Reeds gisteravond hebben alle couranten mij bespot en ik kan daar niets tegen doen.”

Marholm ging nogmaals het vertrek rondsnuffelen en berook, als een hond, alle voorwerpen.

Plotseling bleef hij voor het schrijfbureau van den hoofd-inspecteur staan.

„Wat doe je daar bij mijn schrijfbureau?” vroeg Baxter.

„Er is geen twijfel mogelijk,” antwoordde de „vloot”, „ik weet nu zeker, dat de stank uit uw schrijfbureau komt.”

„Je bent krankzinnig!” riep Baxter. „Heb je ooit een stinkend schrijfbureau gezien?”

„Gezien nog niet,” antwoordde de „vloot”, „maar wel geroken.”

„Maak dat je van mijn lessenaar wegkomt,” schreeuwde Baxter, „je hebt daar niets te maken!”

Op dit oogenblik bracht een der agenten-inspecteur Baxter een visitekaartje waarop te lezen stond:

HARRY ARCHOLD,

Directeur van de Stedelijke Ontsmettingsinrichting, Londen.

„Ha!” riep Baxter, „dat is de man, dien wij juist noodig hebben; laat hem binnen komen.”

Een bejaard heer met grijzen baard en gouden bril, zeer modern gekleed, trad binnen en boog.

„Heb ik de eer met den hoofd-inspecteur van politie Baxter te spreken?” vroeg hij aan de „vloer”, die het dichtst bij hem stond.

„Neen,” antwoordde de „vloer”, „de hoofd-inspecteur is die heer daarginds.”

Thans wendde zich de directeur van het ontsmettingsbureau tot Baxter, doch zonder dat hij iets kon zeggen, zei de hoofd-inspecteur:

„Goed, dat u komt; ik had in mijn opgewondenheid reeds vergeten, dat er in Londen een ontsmettingsinrichting bestaat.

„U komt waarschijnlijk naar aanleiding van den stank, die sedert korten tijd hier in Scotland Yard heerscht?”

„Om u te dienen,” antwoordde de directeur; „door de couranten-artikelen werd ik er opmerkzaam op gemaakt, en nu is het mijn plicht de oorzaak op te sporen.”

Hij haalde overal in het rond zijn neus op en zei eindelijk:

„Het riekt hier precies als op een vuilnisbelt.”

„U hebt de juiste uitdrukking gebezigd,” zei Baxter. „Maar kunt u ons misschien zeggen waar de stank vandaan komt?”

„Dat kan ik zoo maar niet doen,” antwoordde de directeur. „Naar den stank te oordeelen, zal het wel noodig zijn dat ik al het mobiliair, papieren, boeken, schilderijen, gordijnen en al wat niet muur- en nagelvast is, door mijn wagens naar mijn ontsmettingsinrichting laat brengen en daar alles aan een goede reinigingskuur onderwerp, opdat het van de stinkende bacteriën gezuiverd kan worden.”

Inspecteur Baxter had met open mond geluisterd.

„Goed, goed,” zei hij. „U hebt de oorzaak reeds ontdekt, mijnheer de directeur; het zullen wel stinkende bacteriën zijn.

„Onder ons gezegd, de boel wordt hier zeer slecht onderhouden.”

„Dat is geen nieuws voor mij”, antwoordde de directeur; „de zindelijkheid laat bij de autoriteiten gewoonlijk veel te wenschen over.”

„Wanneer denkt u met de ontsmetting te beginnen, mijnheer de directeur?” vroeg Baxter.

„Dat zal direct gebeuren, ten minste als u eenige agenten te mijner beschikking stelt die de meubelen en akten hier uitbrengen en op de door mij gerequireerde wagens laden. Tegen den avond kunt u reeds weer in het bezit van alles zijn.”

„Gelukkig”, zei Baxter, „ik dacht al gek te worden en hield het voor onmogelijk, dat deze toestand veranderd kon worden.

„Wees zoo goed, mijnheer de directeur, en regel alles naar welgevallen. U kunt over de agenten beschikken.

Ik zal hen opdragen, dat zij uw orders moeten opvolgen.”

„Wees zoo goed dat te doen”, antwoordde de directeur, „ik zal over een half uur met de transportwagens terug komen.”

En dit gebeurde inderdaad.

Alle vertrekken, waar de stank heerschte, en ook de rechtzaal werden ontruimd en de meubels door agenten op de groote transportwagens geladen.

Binnen eenige uren was alles uit de verschillende bureaux verdwenen.

Toen het laatste meubelstuk uit het hoofd-bureau van politie was weggehaald, constateerde Baxter dadelijk dat de stank uit zijn bureau verdwenen was.

Zowel hij als de „vloer” en de overige ambtenaren, verrichtten hun werk nu voorloopig op gewone houten tafels.

Een dozijn werkvrouwen, voorzien van emmers en bezems, begonnen de vloeren en vensters schoon te maken terwijl in sommige kamers opnieuw behangen en geschilderd werd.

Het was inderdaad een reinigingskuur van Scotland Yard, die werkelijk geen overdaad kon worden genoemd.

Zoo begon het avond te worden, en de „vloer” verwonderde er zich reeds over, dat de wagens met papieren en meubels nog niet teruggekomen waren van de ontsmettingsinrichting.

Maar hij onderdrukte zijn argwaan, om zich niet belachelijk te maken en stelde zich gerust met het vermoeden, dat het waarschijnlijk wel midden in den nacht kon worden, voordat de meubels behoorlijk gedesinfecteerd waren.

Tegen acht uur des avonds belde inspecteur Marholm het ontsmettingsbureau op, om

te informeeren of het meubilair misschien des nachts zou terugkomen, maar kreeg ten antwoord dat het kantoor reeds gesloten was.

Nu kon de „vloo” zich er niet meer van onthouden, om zijn argwaan den hoofd-inspecteur van politie mede te deelen.

„Ach,” antwoordde Baxter, „jij hebt soms zulke bespottelijke ideeën. Geloof je dan waarlijk, dat de een of andere zwendelaar ons bedrogen heeft en dat het de directeur van de ontsmettingsinrichting niet eens geweest is?”

„Wel ja, wat zal ik er van zeggen,” antwoordde Marholm, „wij hebben de bom ook eerst voor echt aangezien, maar die was slechts gevuld met suikerstaven. Waarom zou de vreemdeling, die zich als directeur der ontsmettingsinrichting heeft voorgesteld, niet evengoed een gefingeerd persoon kunnen zijn?”

„Het is mijn schuld niet, dat ik dit vermoeden niet van mij kan afzetten, en weet u” — hier klopte hij Baxter vertrouwelijk op den schouder — „een drukking op mijn maag zegt mij, dat het — Raffles is, die ons nu eens behoorlijk desinfecteert!”

„Hou je mond!” schreeuwde Baxter, „begin je mij nu al weer met dien Raffles te p... Maar ik zeg je, dat het je niet gelukken zal!”

„Ik ga naar huis en ga, na dezen vermoeienden dag, vroeg naar bed. Je zult zien, dat onze papperassen en meubelen morgen vroeg terugkomen en dat wij hier dan eindelijk, zonder stank, weer rustig kunnen werken.”

„Laat ons het beste hopen,” zei de „vloo” lachend, want het kwam hem voor dat de toestand bespottelijk zou zijn, als Raffles zich inderdaad voor den zuiveraar van gebouwen uitgegeven had.

Uit nieuwsgierigheid was hij den volgenden morgen reeds vroegtijdig op het bureau; maar van meubelen of akten was nog geen spoor te zien!

„De zaak wordt bedenkelijk,” dacht de „vloo”. „Raffles heeft zeker zijn woord gehouden en bezorgt ons nu zindelijkheid. Nergens ligt stof of vuil, om de eenvoudige reden, dat er niets is, waar het op gaan liggen kan en de vloeren zijn zóó schoon, dat men er van eten kan. Zoo lang als ik mij kan herinneren, is dat nog nooit gebeurd.”

Daar de hoofd-inspecteur van politie nog niet aanwezig was, ging de „vloo” naar het telefoontoestel en liet zich verbinden met het bureau van de ontsmettingsinrichting.

„Hier hoofdbureau van politie Scotland Yard —”

„Bureau van de stedelijke ontsmettingsin-

richting,” luidde het antwoord. „Wat verlangt u?”

„Ik kom namens den hoofd-inspecteur vragen, wanneer wij de meubels en akten terugkrijgen, die gisteren door u weggehaald zijn?” vroeg Marholm.

„Welke meubels en akten?” was het antwoord.

„Wel, sir,” zei de „vloo”, „u hebt gisteren vijf wagens met akten en meubelen ter ontsmetting afgehaald. Wij hebben die dringend nodig. Uw directeur was persoonlijk bij ons en begeleidde het transport.”

„Onze directeur?” werd nu gevraagd. „Ik geloof, dat u den draak met ons steekt; zoek daarvoor een ander telefoonnummer uit!”

„Ik maak volstrekt geen gekheid,” zei de „vloo”, „het zou goed zijn als u een uwer beambten naar hier wildet sturen, om de zaak op te helderen.”

„All right,” antwoordde de persoon, waarmede Marholm sprak; „ik zal dadelijk bij u komen!”

Marholm had nauwelijks het toestel weer weggelegd of Baxter kwam binnen.

Hij keek verwonderd om zich heen en zei:

„Wat, zijn de meubels en akten nog niet hier?”

„Die zult u wel nooit meer te zien krijgen,” antwoordde de „vloo”, „want als ik mij niet vergis, dan hebt u en ik en al de beambten van het hoofdbureau van politie de grootste domheid begaan, die er ooit begaan kon worden!”

Baxter werd bleek. Hij kon de mogelijkheid van zoo iets niet in zijn gedachten opnemen.

Dat zou de grootste schande zijn, die hem nog ooit overkomen was.

Maar hoe langer hij er over nadacht hoe onwaarschijnlijker het hem voorkwam.

„Hoe kom je daar bij?” vroeg hij Marholm.

„Doordat ik er naar geïnformeerd heb,” antwoordde de „vloo” droogjes, „ik heb naar het bureau van de stedelijke ontsmettingsinrichting getelefoneerd, en niemand weet daar iets van onze meubelen en akten, die ontsmet zouden worden.”

„De secretaris van deze instelling is reeds op weg hier naar toe, om de zaak op te helderen.”

Nu was het Baxter alsof het geheele vertrek met hem ronddraaide.

Hij zonk op zijn stoel neer, steunde zijn hoofd in de handen en keek als een idioot naar de kale muren.

Daarna zei hij:

„Marholm, als men ons inderdaad zulk een poets gespeeld heeft, dan blijft er voor mij

niets anders over, dan een touw te nemen en mij daar aan op te hangen."

"Er zijn ook nog een heele boel andere middelen, om zich van kant te maken", antwoordde de „vlooi".

"U kunt ook in het water springen, vergif innemen, een gaskraan openzetten. O, er zijn nog veel meer middelen. Het veiligste is om maar te blijven leven, want men weet niet, wat er later gebeurt!"

"Het zou ook verschrikkelijk zijn!" steunde Baxter.

"Denk eens aan de blamage!"

"Ik heb een idee", zei de „vlooi", „maar ik verzoek u om hetgeen ik u nu zeg, kalm aan te hooren en mij niet in de rede te vallen. Ik vermoed namelijk, dat Raffles ons een lesje wilde geven en dat hij, zooals hij beloofd heeft, er zorg voor heeft gedragen, dat het hoofdbureau van politie eens flink gereinigd werd.

U herinnert zich toch waarschijnlijk dat briefje nog wel, niet waar, dat Raffles, als de gewaande kachelsmid op uw lessenaar heeft achtergelaten en waarin hij mededeelde, dat hij het noodig vond, dat hier de boel eens grondig werd schoon gemaakt? Welnu, omdat wij dat toen niet hebben gedaan, heeft hij de zorg daarvoor maar op zich genomen.

Daarom geef ik u den raad om u niet op te winden, maar de zaak verder aan mij over te laten."

"Je bent een prachtkerel, Marholm, als het je gelukt, de akten en meubels terug te krijgen," zei Baxter. „Denk eens aan, de papieren! Al onze geheime akten! Wij zelf hebben den schurk geholpen ze in de wagens te brengen. — Ach hemel! O! o! — — Ik krijg nog een beroerte!"

"Zeg eens, inspecteur", vroeg de „vlooi" op vertrouwelijkken toon; „bevindt er zich onder de akten niet ook een sigarenkistje — — —?"

"Zwijg toch — zwijg toch!" riep Baxter, wien het zweet uitbrak. „Ik weet wat je bedoelt; juist dit kistje veroorzaakt mij de grootste zorg en onrust!"

"Dat kan ik wel begrijpen", antwoordde de „vlooi".

"Weet je wat er in is?" steunde Baxter.

"Natuurlijk weet ik dat!" antwoordde Marholm.

"Je bent een verschrikkelijk mensch, Marholm!"

"Nee, dat ben ik niet", zei de „vlooi", „als u maar naar mij wildet luisteren, dan had u zich veel ergernis bespaard. Bedenk eens als Raffles al deze minnebrieven en portretten, die u in het sigarenkistje bewaart, in zijn bezit krijgt!"

"Dat zou vreeselijk zijn!" bekende de hoofdinspecteur.

Op dit oogenblik ging de telefoon; Baxter nam het toestel ter hand.

"Hier hoofdbureau van politie Scotland Yard!" meldde hij zich, „met wien spreek ik?"

"Hier secretaris Macky van de stedelijke ontsmettingsinrichting."

"Wat verlangt u?"

"Een half uur geleden vroeg een van uw beambten ons of wij meubels en akten ter ontsmetting ontvangen hadden. Ik deel u mede, dat de wagens hier zooeven aangekomen zijn. Wij zullen alles desinfecteeren en tegen den middag terugzenden."

"All right!" antwoordde Baxter. „Haast u zoo veel mogelijk."

Daarna hing hij het toestel weer op.

De „vlooi", die het gesprek mee aangehoord had, keek verwonderd naar Baxter.

"Begrijp je er iets van?" vroeg Baxter en wischte zich het zweet van het voorhoofd.

"Gisterenmiddag zijn de wagens reeds van hier vertrokken en nu eerst daar aangekomen."

De „vlooi" haalde onverschillig de schouders op.

"Wie weet, wat de oorzaak is. De hoofdzaak is, dat zij toch aangekomen zijn."

"Je hebt gelijk, Marholm, maar ik vermoed, dat er toch iets achter steekt."

"Natuurlijk Raffles," beweerde de „vlooi".

De inspecteur hield zijn ooren dicht, hij wilde niets hooren. De naam Raffles alleen was in staat hem angst en schrik aan te jagen.

"Ik hoop," zei Marholm, „dat uw particuliere eigendommen nu ook weer te voorschijn komen! —"

Tegen den namiddag kwamen de zwaar beladen wagens weer voor het hoofdbureau van politie en brachten de akten en meubelen terug.

Juist op het oogenblik, dat het schrijfbureau van Baxter weer op zijn plaats gebracht werd, kwam een kruiersjongen binnen en overhandigde den hoofd-inspecteur een brief.

Haastig opende Baxter dien en de „vlooi" bemerkte, dat hij onder het lezen eerst vuurrood en daarna doodsbleek werd.

"Wat is er, inspecteur?" vroeg Marholm en ging raar hem toe.

"Lees! Lees!" steunde Baxter en hield hem een kaart voor, die hij uit de enveloppe had gehaald.

Nauwelijks had de „vlooi" de kaart gelezen of hij begon zacht tusschen de tanden te fluiten.

Met groote letters stond aan de voorzijde:

JOHN RAFFLES.

en aan den anderen kant:

„Waarde hoofd-inspecteur!

Ik hoop, dat u met de reiniging en ontsmetting van het hoofdbureau tevreden zult zijn.

Ik heb het zoo goed laten doen, als maar mogelijk was!

Ik ben zoo vrijpostig geweest, al uw geheime akten te lezen en eenige documenten, die op mij betrekking hebben, te behouden. Voor u hebben zij toch geen nut, omdat u mijn nooit arresteeren kunt. Maar voor mij zijn ze van het grootste belang. Ze ontbraken aan de verzameling van mijn secretaris.

Ik ben tevens zoo vrij geweest om een

sigarenkistje dat u ter ontsmetting hadt meegegeven, voor mij te behouden. Voor de moeite en kosten der reiniging is dat een kleine schadeloosstelling voor mij.

Met de beste wenschen zend u tevens mijn groeten:

Uw JOHN RAFFLES,
directeur van de ontsmettingsinrichting.
alias Mr. ARCHOLD.

N. B. Opdat ge weet, wat in uw bureau en in de andere vertrekken den stank veroorzaakte, nog het volgende:

Ik had tegen den onderkant van uw schrijfbureau en ook van de lessenaars in de andere vertrekken een paar doode kreeften vastgespijkerd. De aangename reuk van tot ontbinding overgaande kreeften is u nu bekend — —

De volgende aflevering (No. 90) bevat:

„DE LIEFDESPUIST”.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal



BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

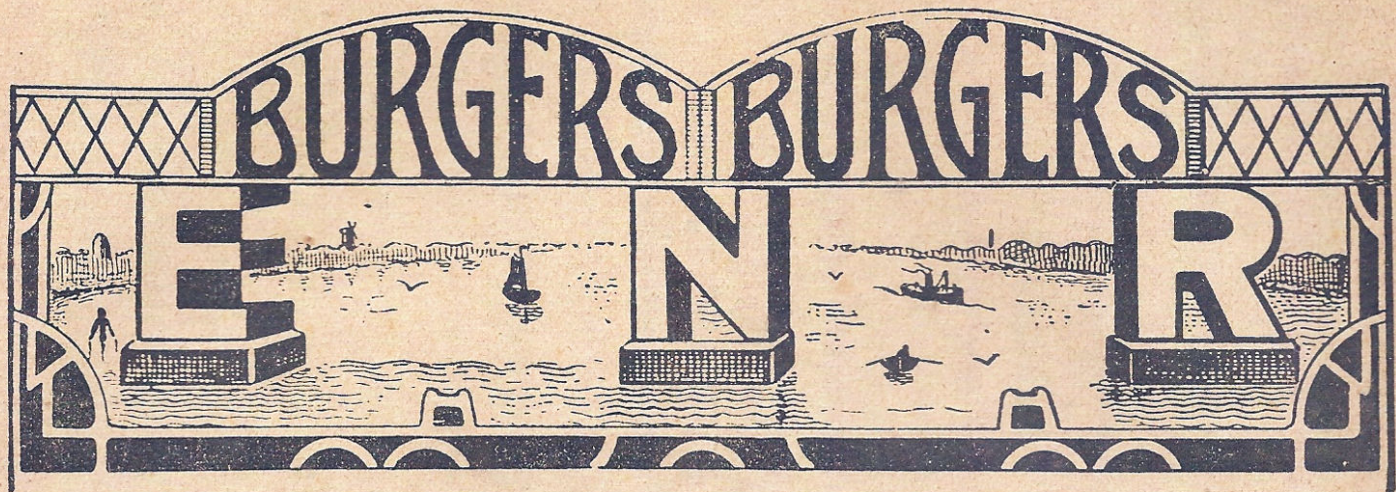
Elk nummer een afgerond verhaal



**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**



Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending



Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
♫ volwassen, verstandig ♫
mensch kan dwalen in
keus van zijn rijwiel blijkt
iederem dag. Dwaal niet en
♫ kies een ♫

BURGERS E.N.R.